திருக்கோயில்

ஜூலை 90 விலை ரூ.3

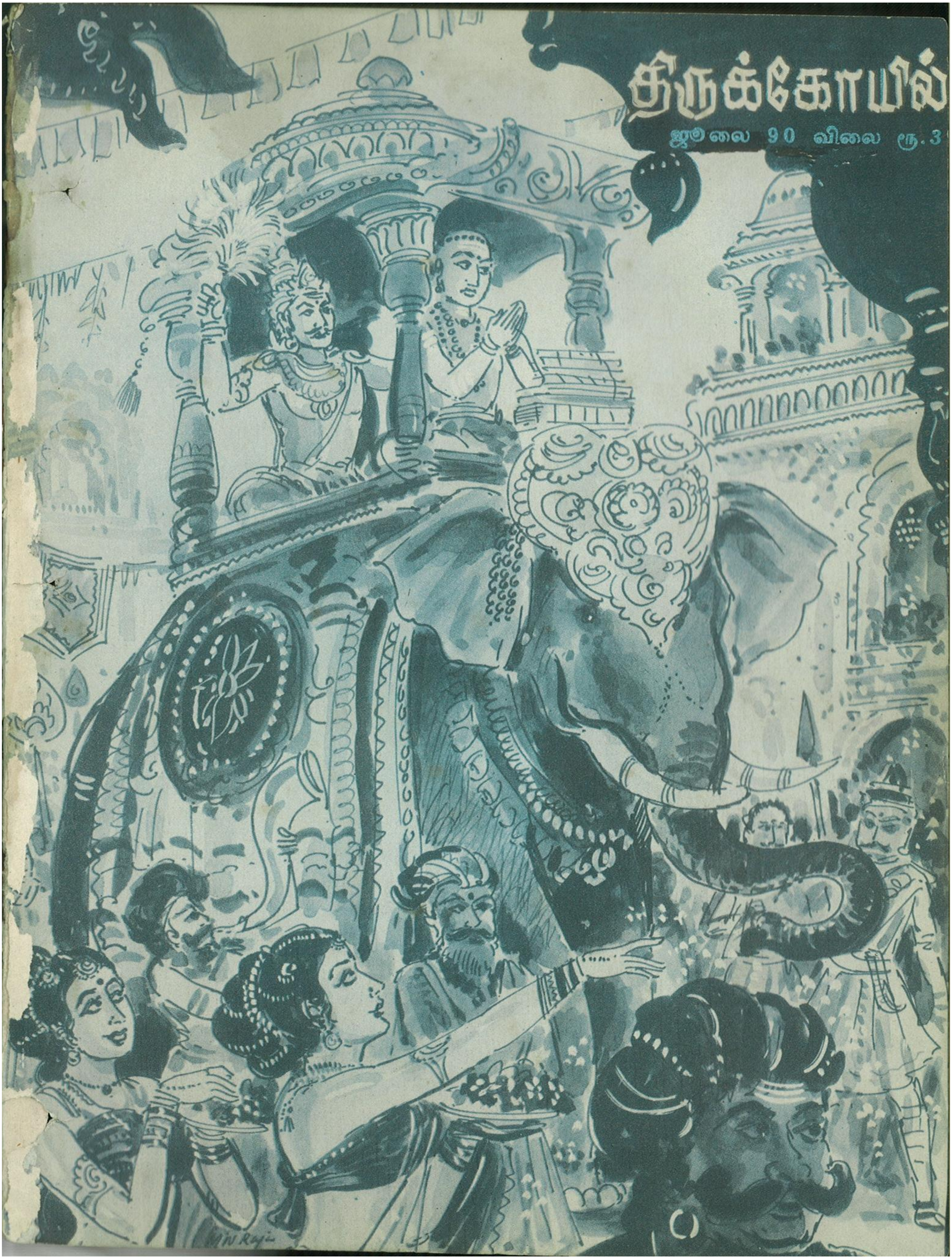

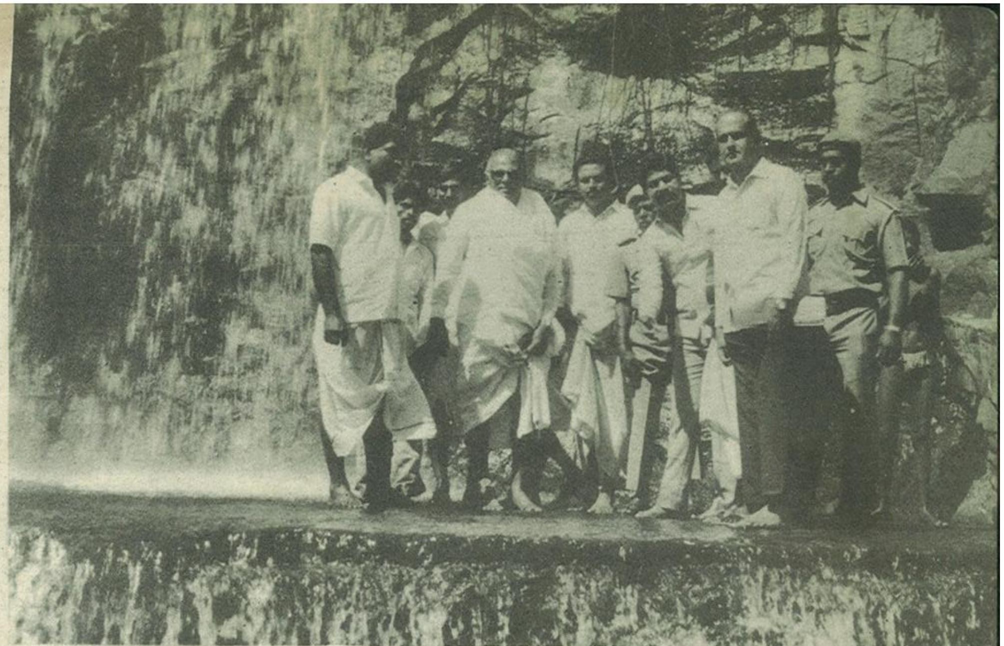

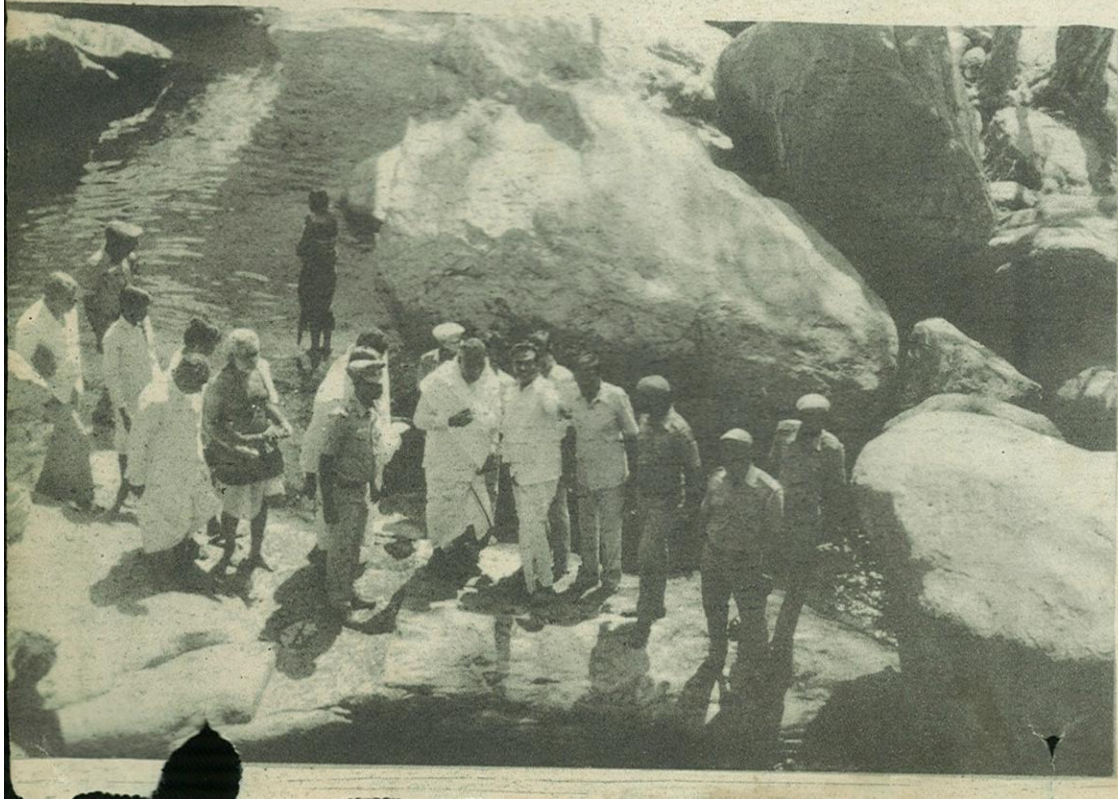

கோவை மாவட்டம் உடுமலை வட்டம் திரிமூர்த்தி மலைக்கு அறநிலையத்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு கே.பி. கந்தசாமி எம்.ஏ. அவர்கள் வருகை புரிந்து மலை மீதுள்ள பஞ்சலிங்கத்தைப் பார்வையிட்டார்கள். செயல் அலுவலர் திரு அ. சுப்பிரமணியன் எம்.ஏ.பி.எல். உடன் உள்ளார்.

முகப்பு:

திருத்தொண்டர் புராணம் அரங்கேற்றிய சேக்கிழார் பெருமானை யானைமேல் ஏற்றி வீதிவலம் வரச் செய்து அநபாய சோழன் தானும் கவரி வீசும் எழில் காட்சி.

திருக்கோயில்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
119, உத்தமர் காந்தி நெடுஞ்சாலை,
சென்னை — 600 034.
தொலைபேசி எண்: 479407

ஆசிரியர்:
கவிஞர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.

மாலை : 32	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2021 பிரமோதூத ஆண்டு ஆடி ஜூலை 1990 விலை ரூ. 3-00	மணி : 7

திருக்கோயில் வாசகர்களுக்கு அறிவிப்பு

அன்பு வாசகர்களே! வணக்கம்

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் உறுப்பினர்களாகச் சேர விருப்பம் உள்ளவர்கள்

**உயர்திரு ஆணையர் அவர்கள்
இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை
சென்னை — 600 034**

என்ற முகவரிக்கு பணவிடை அல்லது வங்கி வரைவோலை மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

சந்தா விவரம்

அரை ஆண்டு	—	ரூ.	18-00
ஓர் ஆண்டு	—	ரூ.	36-00
ஆயுள்	—	ரூ.	300-00

சந்தாதாரர்கள் முழுமுகவரியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.
முகவரியில் மாற்றம் இருப்பின் உடனுக்குடன் தெரிவித்திடவும் வேண்டும்.

எல்லா ஊர்களுக்கும் முன் பணம் கட்டும் விற்பனையாளர்கள் தேவை.

பொருளடக்கம்

நன்றாற்றலுள்ளும் தவறுண்டு
—மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள்

தொண்டர்தம் பெருமை பேசவும் பெரிதே
—ஆணையாளர் திருமிகு வ. ராமதாஸ் ஐ.ஏ.எஸ்.

சித்திர பாரதம் —செவ்வேள்

பெரியபுராணப் பெண்டிர்
—பேராசிரியர் த. அகரமுதல்வன்

அறுபத்துமூவர் அரிய குறிப்புகள்

கந்தவேள் கருணை
—டாக்டர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்.

முருகனின் ஆறுபடை வீடுகள்
—பாரதிதீர்த்ததாசன்

அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே
—கனக. சுப்பிரமணியம்.

சோளிங்கபுரம் யோக நரசிம்மர்
—சுடராழி

சேக்கிழார் கண்ட நடராசர் நடனம்
—நடராசன் அடிமை

சிவலிங்கச் செம்பொருள்
—சைவ சித்தாந்தச் செம்மல் தேவராச முதலியார் மற்றும் பேராசிரியர் தேவ நடராசன்

கம்பரின் இராமாவதாரம்
—டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்.

நன்றாற்றலுள்ளும் தவறுண்டு

மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள்

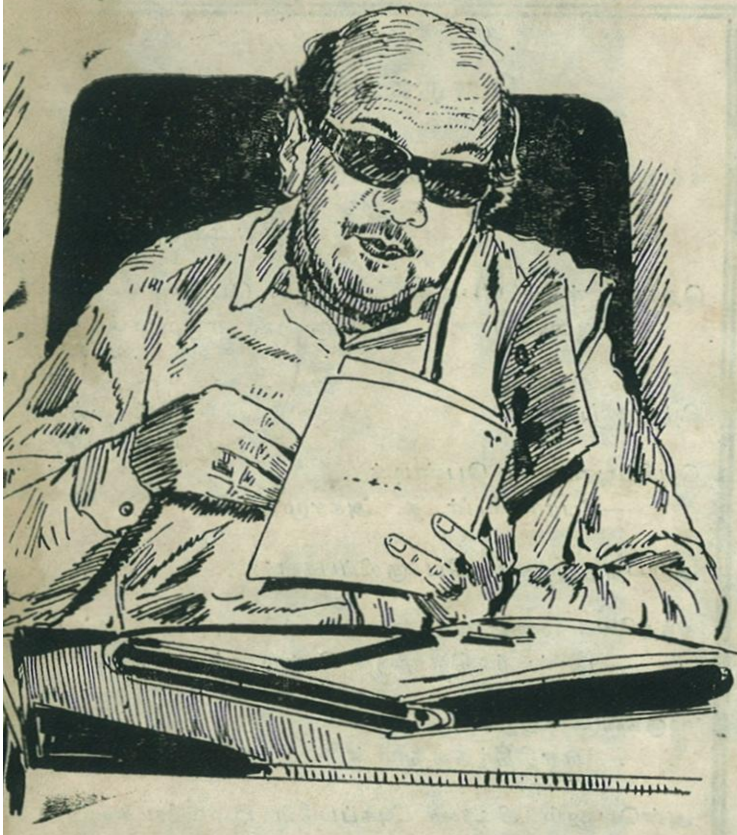

அடர்ந்த காடு, முட்புதர்கள் மொய்த்த தரை. பகல் வேளைதான் எனினும் ஒளி உட்புக முடியாத அளவுக்கு நிழல் வழங்கும் தருக்கள்! அந்தக் காட்டை கடந்து அடுத்த ஊருக்குச் செல்ல வேண்டிய மருத்துவர் ஒருவர், வேறு வழியின்றி அவ்வழியே நடந்து கொண்டிருந்தார். பயணம் ஒரு வகையில் பயன் படக்கூடியதாகவும் அமைந்திருப்பதாகக் கருதி மகிழ்ந்தார் அந்த மருத்துவர். காரணம் அவர் மருந்து தயாரிப்பதற்குத் தேவையான பச்சிலைகள், மூலிகை வேர்கள் அந்தக் காட்டில் ஏராளமாகக் கிடைத்தன. அவைகளையெல்லாம் மிக்க உற்சாகத்துடன் அவர் தன் மருந்துப் பையில் நிரப்பிக் கொண்டார். அந்த வட்டாரத்திலேயே அவருக்கு நிகரான மருத்துவர் இல்லையென்றுகூடக் கூறலாம். ஏழைகளுக்கு நோய் எனில் அவர்களிடம் காசு எதுவும் பெறாமலே அவர் சிகிச்சை செய்வார்.

அவரது கால்கள் எளிய மக்கள் வாழும் பகுதிகளையே சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கும். செல்வம் படைத்தோர், நிலக்கிழார் இல்லங்கள் சிகிச்சையறிந்து பெறுகிற தொகையினைக் கொண்டு, வறுமையில் வாடும் மக்களுக்கு மருத்துவத் தொண்டினை நடத்தக்கூடியவர். அதனாலேயே அந்தப் பகுதி மக்கள் ஒன்றுகூடி அவருக்கு 'மருத்துவ மேதை' என்ற விருதினைக்கூட வழங்கிக் களித்தார்கள். 'அவர் மருந்து கொடுத்தால் தீராத நோயே கிடையாது' என்ற புகழாரங்கள் வேறு குவிந்து கொண்டிருந்தன. மானிடர்க்கு மட்டுமின்றி விலங்கினங்கள், பறவையினங்களை வீட்டில் வளர்ப்போரும் இந்த மருத்துவரைத்தான் நாடுவர், அவைகள் நோயுற்றால்!

அத்துணை சிறந்த திறமையாளர், மேலும் மருத்துவத் துறையில், தான் ஆற்றிட வேண்டிய பணிகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தவாறு காட்டுப் பாதையில் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது எங்கிருந்தோ ஒரு உறுமல் ஒலி கேட்டது. அவர் அஞ்சி நடுங்கிடவில்லை. ஒலி வந்த திக்கு நோக்கிச் செவியைத் திருப்பி உற்றுக் கவனித்தார். அந்த உறுமல் ஆத்திரம் கலந்ததாகவோ, வெறி கலந்ததாகவோ இல்லை; வேதனை கலந்ததாக இருந்தது. எனினும், அது ஒரு கொடிய மிருகத்தின் ஒலிதான் என்பதை மருத்துவர் புரிந்துகொண்டார்.

ஒலியின் வேகமும் சிறிது சிறிதாக அடங்கியவாறு இருந்தது. எதற்கும் நெருங்கிச் சென்று பார்ப்போம் என்று மருத்துவர் முடிவு செய்தார். ஒலி வந்த திசையில் நடந்தார். வேதனையான ஒலிதான். ஆனால் அது ஒரு வேங்கைப் புலியின் ஒலி. மருத்துவர், அன்பு நிறைந்த விழிகளோடு அந்த வேங்கையை நோக்கினார். வேங்கைப் புலி தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தது. அதன் பாதத்தில் ஒரு கூரிய அம்பு தைத்திருந்தது. மருத்துவர் புரிந்துகொண்டார். யாரோ வேடன் வேங்கையை குறி பார்த்து வில்லை வளைத்திருக்கிறான். அது கண்ட வேங்கை அவன்மீது பாய முனைந்

திருக்கிறது. அதற்குள் வேடன் விடுத்த அம்பு புலியின் பாதத்தில் தைத்திருக்கிறது. கணை பட்ட வேங்கை, கடும் வேகத்தில் ஓடி வந்திருக்கிறது. அதனால் அம்பின் நுனி பாதத்தில் நன்றாக அழுந்திப், புலியினால் நடக்க முடியவில்லை. வேதனை தாங்காமல் விழுந்து கிடக்கிறது.

நல்ல உள்ளங்கொண்ட மருத்துவர், ஒரு கணமும் தாமதிக்கவில்லை. வேங்கையின் அருகே சென்று அதன் முதுகை வருடினார். தலையில் தட்டிக் கொடுத்தார். புலிக்கு அந்த செயல் சிறிது இதமாக இருந்தது போலும். அமைதியாகப் படுத்திருந்தது. பிறகு மருத்துவர் தன்னிடமுள்ள சில பச்சிலைகளைக்கசக்கிப் பிழிந்து அம்பு பட்டிருக்கிற புலியின் பாதத்தில் தடவினார். புலிக்கு வலிதெரியாத அளவுக்கு அதன் பாதத்தில் உள்ள அம்பினைப் பிடுங்கிட, அந்தப் பச்சிலைச் சாறு உதவிற்று. அம்பைத் தொலைவில் வீசிவிட்டு, காயத்துக்கு மருந்து தடவினார். வேங்கைப்புலி எழுந்து நின்றது.

மருத்துவரும் மன நிம்மதியுடன் எழுந்தார். தன் வாழ்க்கையில் ஒரு கொடிய மிருகத்திற்குக்கூட உதவி செய்துவிட்டோம் என்ற ஆறுதல் அவருக்கு.

திடீரென உறுமல் ஒலி பயங்கரமாகக் கேட்டது. மருத்துவர் திடுக்கிட்டார். அந்த வேங்கைப்புலி அவர் மீதே பாய்ந்தது. அவர் மார்பகத்தைப் பிளந்து, கை, கால்களைத் துண்டித்து தலையை நொறுக்கித் தன் பசியை தீர்த்துக் கொண்டது. சற்று நேரத்துக்கு முன் தன் உயிருக்காகப் போராடிய வேங்கைப்புலி, தன்னைக் காப்பாற்றியவர் உயிரையேபோக்கி மகிழ்ந்தது.

''வேங்கைப்புலிநோய் தீர்த்த உபகாரி'' என்ற பாட்டைப் படித்திருக்கிறோம் அல்லவா? அந்தப் பாட்டு விளக்கும் உண்மையைத்தான் திருவள்ளுவர், குறள்வடிவில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே அறிவித்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்.

அவரவர்களுடைய இயல்புகளைஅறிந்து, அவரவர்க்குப் பொருந்துமாறு செய்யாவிட்டால், நன்மை செய்வதிலும் தவறு ஏற்பட்டு விடும்.

''நன்றாற்ற லுள்ளுந் தவறுண்டு அவரவர்
பண்பறிந் தாற்றாக் கடை.''

—மாண்புமிகு முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின் '' குறளோவியக் '' காவியத்திலிருந்து இக்கருத்தோவியம் நன்றியுடன் எடுத்து வெளியிடப்படுகிறது.

தொண்டர்தம் பெருமை பேசவும்பெரிதே!

"தில்லைவாழ் அந்தணர்"

ஆணையாளர் திரு வ. ராமதாஸ், ஐ.ஏ.எஸ்.

''செல்வமலி குன்றத்தூர் சேக்கிழார் அடி போற்றி'' என்று சேக்கிழார் புராணத்தில் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடிய சேக்கிழாரின் சிறப்பையெல்லாம் மிக விரிவாகப் பாடியிருக்கிறார் கொற்றவன் குடி உமாபதி சிவனார். அத்தகைய செல்வமலி குன்றத்தூரில், சேக்கிழார் பெருமான் அவதாரம் செய்த திருத்தலத்தில் அவருடைய விழாவை அறநிலையத்துறை ஆண்டு தோறும் கொண்டாடுவது மிகப் பொருத்தமான ஒன்று.

உலகில் பிறந்த மானிடருக்கு எது உயரிய செல்வம்? எது உயரிய இன்பம் ? இந்தக் கேள்விக்கு மிகத் தெளிவாக விடை கூறுவார் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்.

''செல்வன் கழல் ஏத்தும் செல்வம் செல்வமே''
''இறைவன் கழல் ஏத்தும் இன்பம் இன்பமே''

சேக்கிழார் பெருமான் அத்தகைய அருட்செல்வம் நிறையப்பெற்று இறைவன் கழல் ஏத்தும் இன்பமே மிகப்பெரிய இன்பம் என்று கண்ட சிவனருட் செல்வர், தாம் ஒரு சிறந்த சிவனருட்செல்வராகச் சேக்கிழார் பெருமான் திகழ்ந்த காரணத்தால் தான் தம் காலத்திற்கு முன் வாழ்ந்திருந்த 63சிவனருட் செல்வர்களின் சீரியவரலாற்றை 9 தொகையடியார்களின் அருமை பெருமைகளை இணைத்து 4253 அருட்பாடல்களில் ஒரு அற்புதக் காவியமாக அவரால் பாட முடிந்தது. அவர் பாடிய தெய்வக் காவியத்திற்குத் தில்லை நடராஜப் பெருமானே ''உலகெலாம்'' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் என்றால் அக்காவியத்திற்கு ஒப்பான ஒரு காவியத்தை நாம் காட்ட முடியாது. சேக்கிழார் பெருமான் சோழப் பெருமண்டலத்தின் தனிப்பெரும் அமைச்சராகத் திகழ்ந்தார். அவர் அமைச்சராக இருந்தார்; பல அறப்பணிகளைப் புரிந்தார். தமிழகத்தின் பல ஆலயங்களை எல்லாம் அவர் திருப்பணிச் செய்து சீர்படுத்தினார். அவர் பிறந்த குன்றத்தூரிலும் வடநாகேசுவரம் எனும் ஆலயத்தைக் கட்டினார் என்பதெல்லாம் அவர் தம் பெருமையைப் பறைசாற்றும் நிகழ்ச்சிகளே. என்றாலும் இத்தனைக்கும் மேலாக தில்லை நடராஜப் பெருமானே அடியெடுத்துக் கொடுக்க இன்றைக்கு நாம் போற்றிக் கொண்டாடும் பன்னிரண்டாம் திருமுறையான திருத்தொண்டர் புராணத்தை-பெரிய புராணத்தை அவர் பாடினார் என்பதுதான் சேக்கிழார் பெருமானின் ஒப்பற்ற பெருஞ் சிறப்பு.

பயன்கருதாது பக்தி செய்யக்கூடிய தொண்டனைத் தேடி ஈசனே வந்து அருள்புரிவான்; சிவனடியார்கள் வேந்தர் ஆயினும் ஒன்றே. வேடுவர் ஆயினும் ஒன்றே, சிவனடியார்கள் வேதியர் ஆயினும் ஒன்றே: வேறுபிற இனத்தவர் ஆயினும் ஒன்றே. அவர்களுள் பேதம் காண்பது ஈசனுக்கே பிடிக்காத ஒன்று; ஈசன் படைப்பில் தொண்டர்கள் எல்லோரும் சரிநிகர் சமானமானவர்கள்.

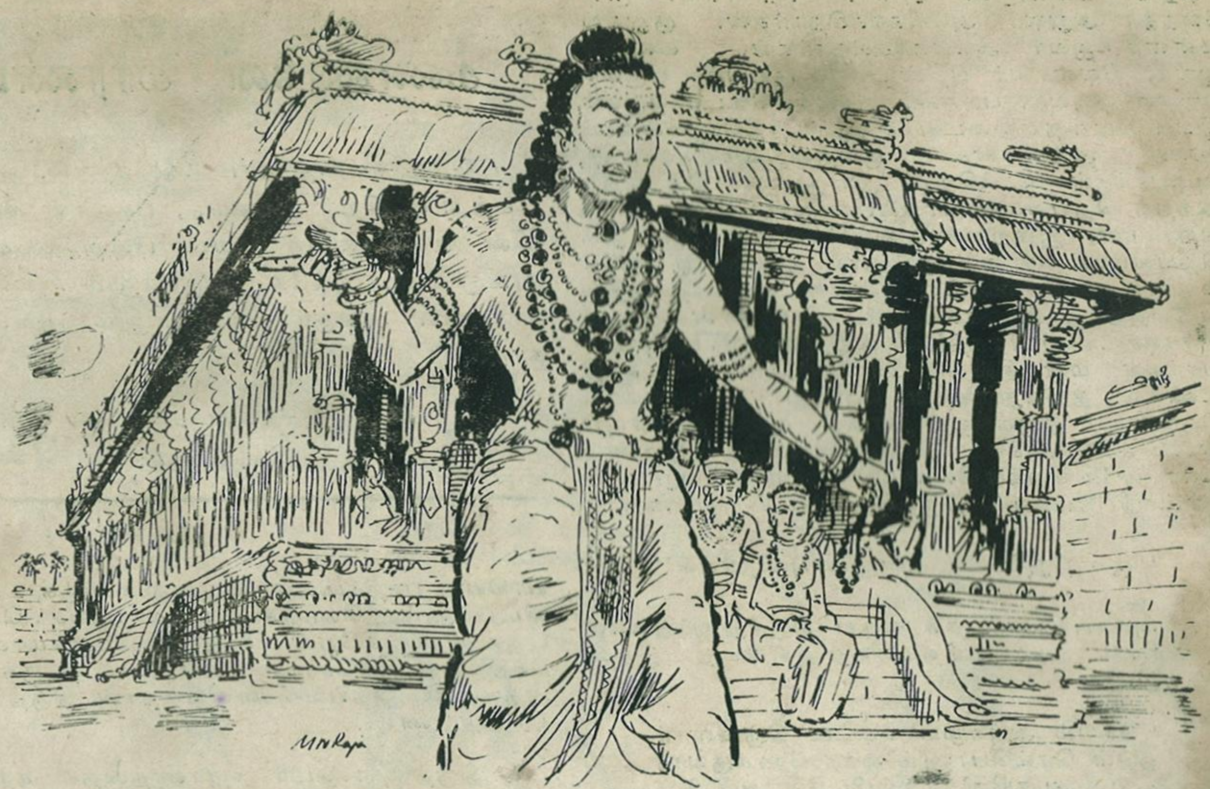

இப்படிப்பட்ட அற்புதமான கருத்துக்களை இன்றைக்கு 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இவ்வுலகிற்கு எடுத்துச் சொன்ன மாபெரும் மகான் நம் சேக்கிழார் பெருமான்.

''எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம்
கொண்டாலும்
மன்னிய சீர் சங்கரன்தாள் மறவாமை பொருள்''

என்பது சேக்கிழார் தெளிவுறுத்தும் பக்தி நெறி, தம் திருக்கையில் உழவாரப் படை கொண்டு உலகேத்த திருத்தொண்டு புரிந்த திருநாவுக்கரசு பெருமான் பரடியருளியுள்ள ஒரு பாடலை இங்கே நான் எடுத்துக் காட்ட விழைகிறேன்.

''சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டும் தந்து
தரணியொடு வானாளத் தருவரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போம் அல்லோம்
மாதேவர்க்கு ஏகாந்தர் அல்லராகில்
அங்கமெலாம் குறைந்தழுகு தொழு நோயராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பர் ஆகில்
அவர் கண்டீர் நாம்வணங்கும் கடவுளாரே''

இறையடியார் ஆனால் அவருடைய குலத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. அவர் தொழு நோயாளியாகவே அங்கம் அழுக வாடுபவராக இருந்தாலும் கவலையில்லை. அவரே நான் வணங்கும் கடவுள் என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர். திருநாவுக்கரசர் அருள்வாக்கின்படி அடியாரை ஆண்டவனாகக் காட்டிச் சேக்கிழார் பெருமான் படைத்த காவியம்தான் திருத்தொண்டர் புராணம்.

இறைவனுக்கு அணிவிக்க ஒரு வாடாத வண்ணமாலையை 72 மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்தார் சேக்கிழார் பெருமான். அந்த மாலையை ஆதிசைவ அந்தணர் குலத்தில் தோன்றிய நாயன்மார்கள் நால்வர் அலங்கரிக்கிறார்கள்.

'திருத்தொண்டர் திருத்தொகை' தோன்றிய வரலாறு

சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணம் பாட மூல காரணமாய் அமைந்தது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிய ''திருத்தொண்டர் திருத்தொகை'' எனும் திருப்பதிகமே என்பது நாம் யாவரும் அறிந்ததே. சுந்தரர் திருத்தொண்டர் தொகை பாட காரணமாய் அமைந்த நாயனார் விறன்மிண்ட நர்யனார் ஆவார்.

மலைநாட்டில் செங்குன்றூரில் தோன்றுய இவர் திருவாரூர் இறைவனைத் தரிசிக்கும் ஆர்வத்தால் வந்து தேவாசிரிய மண்டபத்தில் அடியார்களுடன் வீற்றிருந்தார். அப்போது ஒருநாள் ஆலயத்திற்குள் வந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அடியார் திருக்கூட்டத்தை வணங்காது நேரே சந்நிதிக்குச் செல்லக் கண்ட விறல்மிண்டநாயனார் வெகுண்டார். ''வன்தொண்டன் அடியார்களுக்குப் புறப்பாலவன்'' என்று வெகுண்டுகூறிய விறன்மிண்டர் ''அவருக்கு அருள்செய்யின் இறைவரும் புறம்பானவரே' என்று கூற அடியார்களின்பெருமையைஇறைவரே சுந்தரருக்கு எடுத்துக் கூறித் ''தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்'' என்பதாக அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். சுந்தரரும் ஞாலம் உய்ய, சைவ நன்னெறியின் சீலம் உய்ய, திருத்தொண்டந் தொகை பாடினார். ''திருத்தொண்டத் தொகையால் உலகு விளங்கு வரும் பேறுதனக்குக் காரணராம் பிரானார் விறன்மிண்டர்'' என்று விறன்மிண்டரைப் போற்றுகிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

வேதியர் பன்னிருவர் அலங்கரிக்கிறார்கள். முடி வேந்தர் அறுவர் அலங்கரிக்கிறார்கள். குறுநில மன்னர் ஐவர் அலங்கரிக்கிறார்கள். வணிகர் ஐவர், வேளாளர் பதின்மூவர், குயவர் ஒருவர் பாணர் ஒருவர், பரதவர் ஒருவர், வேடர் ஒருவர் இப்படியாக நம்முடைய சமுதாயத்திலே விளங்கக் கூடிய அத்தனைக் குலத்தையும் சார்ந்த அடியார்கள் சேக்கிழார் பெருமான் தொகுத்த அந்தத் தெய்வமணிமாலையில் மலராக அலங்கரிக்கிறார்கள், இறைவன் திருமேனியில் சாத்தும் தெய்வமணி மாலைக்கு, நாம் ஒவ்வொருவருமே மலராக மாறவேண்டும் என்கிற உயர்ந்த தத்துவத்தைத் தான் சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் கூறியுள்ளார். அடியார் யார்கள் மனத்தில் சிறுபிள்ளைத்தனமான சாதி உணர்வு தலைதூக்கவே கூடாது. நாமெல்லாம் தொண்டர் திருக்குலம் என்ற பக்தி உணர்வும் அடியார்களுக்குச் சேவை செய்யும் தொண்டு உணர்வுமே சிறக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் புரட்சிக் காவியம் திருத்தொண்டர் புராணம்.

''பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்''

அடியார்கள் பூசக் கூடிய திருநீறுமட்டுமல்ல உள்ளமும் கூட புனிதமானது என்பது இதன் கருத்து.

''கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்
ஓடும் செம்பொனும் ஒக்க நோக்குவார்
கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்''

செம்பொன்னையும், மண் ஓட்டையும் வேறுபடுத்திக் காணாத வீறு சார்ந்த பக்தி உள்ளம் கொண்டவர்களே அடியார்கள். அவர்கள் அன்பினாலே ஆண்டவனைக் கும்பிடுவார்கள், மோட்சம் பிறவா இன்பமாகிய வீடு போன்ற பலன்களை எதிர்பார்த்தும் அவர்கள் இறைவரை வணங்குவதில்லை. ''அம்மா! என் பசிக்குப்பாலூட்டு'' என்று குழந்தை வேண்டாமலே பால் நினைந்து ஊட்டுகின்றாள் அல்லவா தாய்! அத்தாயினும் சாலச் சிறந்தவன் ஆண்டவன்.

''வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ
வேண்ட முழுவதும் தருவோய் நீ
வேண்டும் மால்அயனுக் கரியோய் நீ
வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயாது அருள்செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
வேண்டும் பரிசொன்று உண்டு என்னில்
அதுவும் உந்தன் விருப்பன்றே''

இது மணிவாசகர் அருள்வாக்கு. நாம் வேண்டாமலே அருள் செய்யக்கூடிய ஆண்டவனிடத்தில் இன்னவேண்டும் என்று வேண்டுவதுகூட அடியவருக்கு அழகில்லை. பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் காட்டும் அடியார்கள் அப்படிவேண்டுவது இல்லை. அவர்கள் ''என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே'' என்று இறைப்பணி ஆற்றக் கூடிய அருளாளர்கள்.

''ஆரம் கண்டிகை ஆடையும் கந்தையே
பாரம் ஈசன்பணி அலாது ஒன்றிலார்
ஈர நெஞ்சினார் யாதும் குறைவிலார்
வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ?''

என்று சேக்கிழார் பெருமான் அடியார்களின் பக்திச் சிறப்பை என்னால் முழுவதுமாகக் கூற முடியாது, இருந்தாலும் அடியார்களின் பெருமை

கண்ணனே காரணம்

செத்தார்க்கு நாம் அழுதோம். நாம் செத்தால் பிறர் அழுவார், பகவான் கிருஷ்ணனின் காலடிகளைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு தூங்குங்கள். இங்கே இருந்தாலும் அவன் தான் காரணம். அங்குச் சென்றாலும் அவன்தான் காரணம்.

—கவியரசர் கண்ணதாசன்.

யாகிய பாற்கடலை முழுவதும் பருக முடியாவிட்டாலும், கொஞ்சம் பருக ஆசை கொண்டு பருக முற்படுகிறேன் என்று தன்னடக்கமாகக் கூறி பக்திசுவை நனிசொட்டசொட்ட பாடியிருக்கிறார். அத்தகைய தெய்வக் காவியம்தான் திருத்தொண்டர் புராணம்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தைக் கற்றவரே கற்றார். கற்றுச் சேக்கிழார் பெருமான் காட்டிய பக்தி நெறியிலே வாழ்பவரே வாழ்வார். குழந்தைகள் படித்தால் சிறுத்தொண்ட நாயனார் ஈன்றெடுத்த சீராள தேவர் போல வாழத் தலைப்படுவார்கள். மங்கையர் கற்றால் பெருகுமனையறத்தின் வேராக விளங்கும் திருவெண்காட்டு நங்கை போல வாழத் தலைப்படுவார்கள். ஆகவே பெரிய புராணம் ஆடவர், பெண்டிர் குழந்தைகள் என எல்லோரும் கற்கவேண்டிய காவியம்.

''கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக''

என்ற வள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்க கற்பதோடு வாழ்வில் கடைபிடிக்க வேண்டிய காவியம்.

''செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்''

என்பது திருக்குறள். செயற்கு அரியதான செயல்களைச் செய்த சான்றோர்களின் வரலாற்றினைக் கூறுவதாலே திருத்தொண்டர் புராணம் ''பெரிய புராணம்'' எனப் போற்றப்படுகிறது. பெரிய புராணத்தைப் படைத்த காரணத்தாலே சேக்கிழார் பெருமானும் ''தெய்வச் சேக்கிழார்'' ஆகிறார். அவருடைய சிறப்பினைப் போற்றி என்றும் கொண்டாடுவோமாக.

''தில்லை வாழ் அந்தணரே
முதலாக சீர்படைத்த
தொல்லையதாம் திருத்தொண்ட
தொகையடியார் பதம்போற்றி
ஒல்லையவர் புராணகதை
உலகறிய விரித்துரைத்த
செல்வமலி குன்றத்தூர்
சேக்கிழார் அடி போற்றி''

சித்திர பாரதம்
கதை வடிவம்: செவ்வேள்
படம் M.N. ராஜா
முக்கடல்களும் ஒன்று கூடும் கன்னியாகுமரியில் நீராடிப்பின் கோகர்ணம் வருகிறான் அர்ச்சுனன்
அகத்தியத் தீர்த்தத்தில நீராடும் அர்ச்சுனன் காலை ஒரு முதலை வந்து கௌவுகிறது
முதலையுடன் போராடும் அர்ச்சுனன் அதனை இழுத்து வந்து கரையில் போட முதலை ஒரு தேவமாதாக மாறுகிறது
குபேரனுக்குப் பிரியமான அப்சரப் பெண் யான். யானும் என் தோழிகளும் முனிவர் ஒருவரின் தவத்தைக் கலைத்தோம். அவர் தந்த சாபத்தால் முதலைகள் ஆனோம்
நீங்கள் என்னைக் கரையேற்ற நான் சாபம் தீர்ந்தேன் என் தோழிகளுக்கும் அருள் புரியுங்கள்
மற்ற நான்கு முதலைகளையும் அர்ச்சுனன் கரையேற்ற, அவர்களும் சாபம் தீர்கிறார்கள்
மகாபலேசுவரரை வழிபட்டபின் அர்ச்சுனன் துவாரகை வருகிறான் திரிதண்ட வைஷ்ணவ சந்நியாசி போல் வேடம் பூண்டு ரைவதககிரியில் ஓர் ஆல மரத்தடியில் தங்குகிறான்
இந்திர விழா காண அங்கு வரும் பலராமரை "அங்கு ஒரு மாதவர் இருக்கிறார். தரிசிப்போம்" என்று அழைக்கிறார் கண்ண பெருமான்
மங்களம் உண்டாகட்டும்
அரண்மனைக்கு எழுந்தருளி எங்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்
பலராமர் தம் மகள் சுபத்திராவைத் துரியோதனனுக்கு மணம் முடிக்க விழைவதை அறிந்த கண்ணபெருமாண்

"அர்ச்சுனா! சுபத்ரா உனக்கே உரியவள். அவளைக் கவர்ந்து இந்திரபபிரததம் செல்" என்று ஆலோசனை கூறுகிறார்
வழக்கம் போல பணிவிடை செய்ய வருகிறாள் சுபத்ரா
சுவாமி! தீர்த்தயாத்திரை சென்ற அர்ச்சுனர் இப்போது எங்கே இருப்பார் என்பதைத் தாங்கள் அறிவீரா?
சுபத்ரா உன் அன்பிற்குத் தவம் கிடக்கும் அர்ச்சுனன் தவசிக்கோலத்தில் இதோ இங்கே தான் இருக்கிறேன்
இருவர் இதயமும் மாறிப்புகுந்து ஒருவர் ஆகின்றனர்.
சிவபூஜை செய்ய பலராமர் மகாத்வீபம் புறப்படுகிறார்.
அப்பொழுது சுபத்ரா திருமணத்தை நடத்திமுடித்து விட விரைந்து செயல் படுகிறார் கண்ண பெருமான்.
இந்திரனும் இந்திராணியும் வந்து அர்ச்சுனன் சுபத்ராவை அலங்கரிக்க, வசிட்ட முனிவர் முன்னிருந்து சுபத்ரா அர்ச்சுனன் திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி வைக்கிறார்.
சுபத்ராவை அழைத்துக் கொண்டு அர்ச்சுனன் அவசர அவசரமாக இந்திரப்பிரத்தம் புறப்பட, நிகழ்ந்ததை அறியும் பலராமர் தம் படைகளுடன் வந்து அர்ச்சுனனுடன் போரிடுகிறார்
சுபத்ரா தேர் ஓட்ட அர்ச்சுனன் தானே தனி ஒருவனாகப் போர் புரிந்து யாதவப் படைகளை வெற்றி கொள்கிறான்.

பெரியபுராணப்

பேராசிரியர் **த. அகரமுதல்வன்**, எம்.ஏ.,எம்.பில்.

பெரியபுராணப் பெண்கள்; பெரிய புராணப் பெண்களுள் காரைக்கால் அம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார், இசைஞானியார் ஆகிய மூவரும் நாயன்மார் வரிசையில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இம்மூவரைத் தவிர பெண்கள் முப்பத்தைவர் பெரிய புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் ஆண் நாயன்மார்களுடன் ஏதேனும் ஒருவகையில் தொடர்புகொண்டு அவர்களுக்கு உறுதுணையாக உள்ளனர்.

பெரியபுராணப் பெண்மணிகளுள் இயற்பகை நாயனாரின் மனைவி தம் கணவர் கொண்டிருந்த கொள்கை வெற்றியடைய தம்மையே ஈயமுன் வருகிறார். திருவெண்காட்டு நங்கைதம் கணவர் உய்யத் தம் மகனையே பலியிடுகிறார். திருநீலகண்டர் மனைவி தம் சணவரைத் திருத்த வாழ்நாள் முழுதும் புலன்களை அடக்கி வாழுகிறார். மங்கையர்க்கரசி தம் கணவரைத் திருத்தித்தம் சமயத்தை வளர்க்கிறார். திருநீலநக்கர் மனைவி தம் கணவர் அன்பு வழிபாட்டின் அருமையை உணரக் காரணமாகிறார். இளையான் குடிமாறர் மனைவி அடியாருக்கு விருந்தளிக்கிறார். தாம் பணிசெய்யும் இல்லத்தில் நடக்கும் விருந்தில் குறைவராமல் காக்கிறார் சந்தனத் தாதியார். காரைக்காலம்மை பக்தியினால் பாடி இறைவன் திருவடியில் இருக்கும் பேறுபெறுகிறார்.

மெய்ப்பொருள் மனைவியும், கலிக்காமர் மனைவியும் தம் கணவரை இழந்த துன்பத்தையும் அடியாரின் பொருட்டுப் பொறுத்துக் கொள்கின்றனர். முதலை உண்ட மகனைப் பெற்ற தாய், அடியாரைக் கண்டபோது தன் கவலையை மறக்கிறாள். ஒரு நல்ல குழந்தையைப் பெறத்தம் உயிரையும் விடுகிறாள் கோச்செங்கட் சோழன் தாய். மானக்கஞ்சாற்ர், அரிவாட்டாயர், நமிநந்தி, யாழ்ப்பாணர் ஆகியோரின் மனைவியர் கணவர் உடனிருந்து உறுதுணை செய்கின்றனர். அமர்நீதி மனைவி துலையில் கணவருடன் ஏறி நின்று வானகம் சேர்கிறாள். குங்கிலியக் கலயர் மனைவி குடும்பம் காக்கத் தாலியையும் கழற்றி விற்கக் கொடுக்கிறாள்.

பகவதி, மாதினியார், இசைஞானியார், பவித்திரை, தத்தை போன்றோர் முறையே சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், சண்டேசுவரர், கண்ணப்பர் ஆகிய நாயன்மாரைப் பெற்றுத் தரும் பேறு பெற்றுள்ளனர். நாயன்மார்களைக் கணவராகப் பெறும்பேறு சொக்கியார், பரவையார், சங்கிலியார் ஆகியோருக்குக் கிடைத்துள்ளது. இயற்பகை, திருநீலகண்டர், சிறுத்தொண்டர், திருநீலநக்கர், கலியர், நின்றசீர் நெடுமாறர் ஆகியோர் மனைவியர் செயற்கரிய செய்தோர்.

பூம்பாவை சம்பந்தரையும், புத்தூரார் மகள் சுந்தரையும் மணக்கவியலாமற் போகிறது. எனினும் அவர்கள் வீடு பேறு அடைகின்றனர். சிங்கடியையும் வனப்பகையையும் சுந்தரர் மகளாக ஏற்றுக் கொள்கிறார். மழவன் மகளும் வணிகப் பெண்ணும் நாயன்மார்களால் துன்பம் நீக்கப் பெறுகின்றனர். மூலன் மனைவியும், தேவராட்டியும் முறையே திருமூலர், கண்ணப்பர் கதைகளில் இடம் பெற்று உள்ளனர். அறியாமல் தவறிழைத்த இரு அரிவையரும் பெரியபுராணத்தில் உள்ளனர். அடியாருக்கு நீர்வார்க்கத் தவறினமையால் கலிகம்பர் மனைவியும், இறைவனுக்குரிய பூவை மோந்ததால் சுழற்சிங்கர் மனைவியும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப் பெறுகின்றனர்.

மகளிர் பிறப்பும் வளர்ப்பும் : முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியத்தாலும் இறையருளாலும் மக்கட்பேறு உண்டாவதாகப் பெற்றோர் நம்பினர். பிறந்த குழந்தை பெண்ணாயினும் பெற்றோர் ஒத்த அன்பே காட்டினர். மானக்கஞ்சாறருக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தபோது உறவினரும் கஞ்சாறூர் மக்களும் மகிழ்ந்தனர். மங்கல இசைக்கருவிகள் ஒலித்தன. சிவனடியார்களுக்குச் செல்வங்களை வாரி வழங்கினார் மானக்கஞ்சாறர்.

பெண் குழந்தைகள் வளருங்காலத்தில் கழங்கு அம்மானை, பந்து, ஊசல் முதலிய விளையாட்டுகளில் ஈடுபடுவர்; இனிய கீதங்களைப் பாடுவர்; கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு வருவர் என்பதைப் பரவையார் வரலாறு காட்டுகிறது.

மகளிர் கல்வி அறிவு: பெரியபுராணப் பெண்மக்கள் அனைவருமே கல்வி கற்றவராயுள்ளனர். நுண்ணறிவும், நாநலமும் வாய்க்கப் பெற்றவராயும் உள்ளனர். காரைக்காலம்மையாரின் இளமைக் காலக் கல்வி பேசப்படுகிறது. ''பிறந்து மொழி பயின்ற பின்னெல்லாம்'' என்று அம்மையாரே தாம் கல்வி கற்றதைக் குறிக்கிறார். கணவன்

அறிவு மயங்கிய காலத்திலும் மகளிர் வழிகாட்டி உள்ளனர். இரவில் வந்த அடியவருக்கு எப்படி விருந்து அளிப்பது எனத் தெரியாமல் திகைத்த இளையான்குடி மாறர்க்கு அவர் மனைவி விதைத்த நெல்லை வாரி வருமாறு வழிகாட்டுகிறார். நாயனார் வழிகாட்டிய மனைவியையும் அவரின் வழி காட்டுதலையும் தாம் பெற்ற பெருஞ்செல்வமெனக் கருதுகிறார். தம் கணவரைப் புறச் சமயத்தினின்று தாய்ச்சமயத்திற்குத் தம் அறிவுத் திறனால் திருப்பிய மங்கையர்க்கரசி ''சைவ வழித் துணை'' எனப் பெறுகிறார்.

''பெருந்தடங்கண் பிறைநுதலார்க் கெல்லாம்
பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்
விருந்து வந்தவர்க்கீதலும்........''

என்று பாடுமிடத்தில் கம்பர் மகளிர் விருந்தோம்ப காரணமாகக் கல்வயையும் செல்வத்தையும் குறிப்பிடுகிறார். பெரியபுராணப் பெண்மணிகள் அனைவருமே விருந்தோம்பலிற் சிறந்து விளங்கினமையால் அவர்கள் கல்வி மேம்பாடுடையவர் எனத் துணியலாம்.

கல்வியுடன் கல்வியின் நோக்கமெனத் திருவள்ளுவர் குறிப்பிடும் இறைவன் நற்றாள் தொழும் பக்தியையும் பெண்கள் இளமை முதலே பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் காரைக்காலம்மையின்

''பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாம் காதல்
சிறந்து நின்சேவடியே சேர்ந்தேன்''

என்ற வாக்கு புலப்படுத்துகிறது.

அறிவுக்கூர்மைக்குத் தலைக்கறி சமைத்து வைத்த சந்தனத்தாதி சிறந்த சான்றாவார். திருவெண்காட்டு நங்கை நாநலம் மிக்கவர். அவர் தம் கணவரிடம் தம் இல்லத்திற்கு வந்த வயிரவரைப் பற்றிக் கூறுவன செறிவாகவும் செம்மையாகவும் உள்ளன.

மகளிர் காதல் : பெண்கள் முன்னைத் தொடர்பால், ஊழ்வினையால் காதல் கொள்வர் என்பது பண்டைத் தமிழர் நம்பிக்கை. 'பாலது கூட்ட' என்பார் தொல்காப்பியர். பரவையாரும் சங்கிலியாரும் முன்னை நியதியால் சுந்தரர் பால் காதல் கொண்டனர்.

தம் காதலர் சிவனடியாராக இருக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியுடையவர்களாகப் பெரிய புராணப் பெண்மணிகள் இருந்துள்ளனர். சுந்தரரை, முருகனோ, மன்மதனோ, சிவனடியாரோ என்று அவர் ஐயுற்றுத் தெளிகிறார். அவர் தம்பிரான் தோழர் எனத் தோழியர் சொல்லக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பரவையின் காதல் கரை கடக்கிறது. சங்கிலியும் தான் சிவனடியார் ஒருவருக்கே உரியவள் என்று வாழ்ந்தவள், தம் காதலர் சிவனடியார் எனக் கேட்டதும் பெரிதும் மகிழ்ந்தார். காதலில் உடன்போக்கும் நிகழ்வது உண்டென்பதை வணிகப் பெண்ணின் வரலாறு காட்டுகிறது,

திருமணம்; ஒத்த மரபில் மணம் பேசும் வழக்கம் பெரிய புராணத்தில் பெரும்பாலும் உள்ளது. மானக் கஞ்சாறர், புகழனார் ஆகியோர் வேளாளர்குலத்தில் தம் மகளிருக்கு மணம் பேசினர். நம்பாண்டார் தம்மகளைத் தம் குலத்தைச் சேர்ந்த சம்பந்தருக்கு மணம் முடித்தார். காதல்

திருமணங்கள் சில குடும்பங்களில் நடைபெற்றன. சிவவேதியரான சுந்தரர் பரத்தையர் குலத்தில் உதித்த பரவையாரையும், வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய சங்கிலியாரையும் மணந்தார்.

மணம் பேசுவதற்குப் பெண் வீட்டிற்கு முதியவர்களைப் பிள்ளை வீட்டிறகு அனுப்பி வைப்பர்

திலகவதி, சங்கிலி, காரைக்காலம்மை ஆகியோரை மணம் பேசப் பிள்ளை வீட்டினர் முதியோரை அனுப்பி வைத்தனர். அவர்கள் குலம், குணம் ஆகியன பேசினர்.

திருமண நாள் சோதிடர்களால் உறுதி செய்யப்பட்டது. திருமணத்திற்கு முன்னரே உறவினர்களும் நண்பர்களும் பெண் வீட்டில் வந்து கூடுவர். மணமகன் மணமுரசு முழங்கத் திருமணத்திற்கு முதல் நாளோ, அல்லது திருமணத்தன்றோ ஊர்வலமாக வருவார். சம்பந்தர் சுந்தரர். கலிக்காமர் ஆகியோர் திருமணத்திற்கு முன் ஊர்வலமாக வந்தனர். திருமணத்திற்கு முன்னர் முளைப்பாலிகைகளைப் பொற்கலசத்தில் எடுத்து வைப்பர். பரவையார், மானக்கஞ்சாறர் மகள் ஆகியோர் திருமணத்திற்கு முன்னர் இவ்வாறு செய்யப் பெற்றது.

அந்தணர் குலத்திலும், அந்தணரல்லாதார் குலத்திலும் பெண் வீட்டிலேயே திருமணநிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. பெண்களுக்குப் பரிசப்பணம் தருவது உண்டென்பதையும், பேராசைக்காரத் தந்தையர் சிலர் அதிகப்பணம் கொடுத்தவருக்கே தம் பெண்ணை தருவர் என்பதையும் செட்டிப் பெண் வரலாறு காட்டுகிறது.

கற்பு: மகளிர் வளர்க்குப் கற்பு எனும் தீயினை அந்தணர் வளர்க்கும் முத்தீயுடன் உடன் வைத்துப் பேசுகிறார் சேக்கிழார். கற்புடைய மகளிர் மழை பெய்விப்பர் என்னும் கருத்தை ''மழைக்குதவும் பெருங் கற்பு'' என்று எழுதுவதால் ஒப்புகிறார் சேக்கிழார்.

வெண்காட்டு நங்கையை ''அன்புமிக்க பெருங் கற்பின் அணங்கு'' என்றும் ''அரிய கற்பின் மனைவியார்'' என்றும் சேக்கிழார் கூறுகிறார். நீலகண்டர் மனைவி, ''அருந்ததிக் கற்பின் மிக்காள்' என்று பாராட்டப் பெறுகிறார். மறைபிறர் அறியா நிறையும் உடையவர் அவர்.

கணவனுக்காக அடியார் உடன் செல்லவும் உடன் பட்டார் இயற்பகை மனைவி. ''கற்பெனப் படுவது கணவன் சொற்படி நடத்தல்'' என்பது அவர் கருத்தாகும். கணவன் சொற்படி அவர் அடியாரின் உடன் செல்ல ஒப்பினும் தம் கணவரைத் ''தனிப்பெருங் கணவர்'' என்றும், ''உயிருக்கு ஒருநாதர்'' என்றும் அவர் உரைப்பதால் தம் கலங்காத கற்பின் திண்மையை அவர் உலகுக்கு உணர்த்தினார்.

விருந்தோம்பல்: இல்லறம் நடத்துவதன் முதல் நோக்கம் விருந்தோம்பல்தான் என்பது தமிழர் பண்பாடு. இல்லத்தரசி இன்றி விருந்தோம்பலைச் செய்ய இயலாது. தன்னைப் பிரிந்திருக்கும் இராமன், ''வருவிருந்து கண்ட போது என்னுறுமோ?'' என்று வருந்துவாள் சீதை. பெரிய புராணப் பெண்மணிகள் அனைவருமே விருந்தோம்பல் செய்வதைத் தம் முதற்கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் விருந்தினர் விரும்புவன யாவும் தருவர். விருந்தினருக்குப் பிள்ளைக் கறி தந்த வெண்காட்டு நங்கையும், இரவில் வந்த விருந்தினருக்கு நெல் முளையை வாரி வரச் செய்து, வெறுப்பின்றி உணவாக்கிய இளையான்குடிமாறர் மனைவியும், கணவன் அனுப்பிய கனியை அடியவருக்குப் படைத்த காரைக்காலம்மையும், தம் மூத்த மகன் பாம்பு கடித்து இறந்ததையும் மறைத்து அப்பருக்கு விருந்தளிக்க முனைந்த அப்பூதி மனைவியும் விருந்தோம்பலிற் சிறந்து நின்ற வீரப்பெண் மணிகள் ஆவர்

பாற்கடல் பெரிதா? பிறவிக்கடல் பெரிதா?

எடுத்தபிறப் பெல்லாம் எனக்குவந்த தாய்மார்
கொடுத்தமுலைப் பால் அனைத்தும் கூட்டின்-
அடுத்துவரும்
பன்னா கணைத்துயிலும் பாலாழி சிறிதாம்
மன்னா சிதம்பரதே வா

—சிதம்பர வெண்பா

விருந்தினரை வரவேற்றுப் பேணும் பண்பாட்டைப் பெரிய புராணம் விரிவாகப் பேசுகிறது. அடியாரை நாயன்மார் அழைத்து வருவர்; அவர்களுடைய அடிகளைக் கழுவுவர்; அடியாரின் திருவடிகளைக்கழுவும்போது மகளிர் நீர்வார்ப்பர். பின்னர் அடியாரை ஆசனத்தில் இருத்தி மகளிர் தூப, தீபம் காட்டுவர். அடியார் தரும் திருநீற்றைப் பெற்று அணிவர்; அடியாருக்கு உணவு மட்டுமன்றி ஓடும், உடுக்கத் துணியும், வேண்டுவன யாவும் தருவதுண்டு.

மகப்பேறு: மகப்பேற்றிற்காகப் பெற்றோர் தவமிருப்பர். சிவனருளாலும் சிவதருமத்தாலும் சிவனடியாருக்குச் செய்த பணியாலும், மகப்பேறு உண்டாமென அவர்கள் நம்பினர்.

''அரிய நீர்மையிலருந்தவம் புரிந்தரன்
அடியார்க் (கு)
உரிய அர்ச்சனை உலப்பில் செய்தஅந் நலத்தால்
கரிய வாங்குழல் மனைவியார் வயிறெனுங் கமலத்
துரிய பூமகள் எனஒரு பெண்கொடி உதித்தாள்''.
என்றும்

''குழைக்கரையும் வடிகாதில் கூத்தனார் அருளாலே
மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனைக்கிழத்தியார் தம்பால்
இழைக்கும் வினைப்பயன் சூழ்ந்த இப்பிறவிக் கொடுஞ்சூழல்
பிழைக்குநெறி தமக்குதவப் பெண்கொடியைப் பெற்றெடுத்தார்.''
என்றும் எழுதுவார் சேக்கிழார்:

முற்பிறவியில் செய்த சிறந்த தவப்பயனால் மனுநீதிச் சோழனின் தேவியின் வயிற்றில் ஒரு திருமகன் உலகம் போற்றுமாறு பிறந்தான். சுபதேவன், கமலவதி ஆகியோர் தில்லையிற் சென்று இறைவனை வழிபட்டதால் கமலவதி கருவுற்றாள். அக்குழந்தை நல்நேரத்தில் பிறக்கத் தன்னுயிரையும் விட்டாள். வேடர் குலத்தவர் மகப் பேற்றிற்காகக் குரவையாடுவர். அவ்வாறு தத்தை குரவையாட்டம் நடத்தி, முருகனை வழிபட்டுக் கண்ணப்பரைப் பெற்றாள். அந்தணர் தவம் இருந்து சிவபெருமானை வேண்டிக் குழந்தை பெறுவர். சிவபாத இருதயரும் பகவதியும் தவம் இருந்து சம்பந்தரைப் பெற்றனர். பகவதி கருவுற்றிருந்த பத்துத் திங்களிலும் மறைநூல் வழி முறையாக சடங்குகள் செய்யப் பெற்றன.

ஊடல் : இன்பத்தை மிகுவித்துக் கொள்வதற்கே மகளிர் ஊடல் கொள்வது இயல்பு.

ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பமென்றார் வள்ளுவர். ஆனால் திருநீலகண்டரின் மனைவி ஊடலை இன்பத்தை மிகுத்துக் கொள்வதற்காக அல்லாமல் இன்பத்தைத் துறப்பதற்காகப் பயன்படுத்தினார். ஆதலின் அவர் ஊடல் வாழ்நாள் முழுதும்நீண்டது. ஊடலைக் கருவியாகக் கொண்டு தம் கணவரைத் திருத்தி ஞானியாக்கித் தாமும் ஞானியாகத் திகழ்ந்த பெருமை அவருக்குண்டு.

பரவையின் ஊடல் சுந்தரரின் தவறுகண்டு நிகழ்ந்தது. இவ்வூடலைத் தீர்க்க இறைவனே இருமுறை பரவையின் இல்லம் நோக்கி இரவில் அலையவேண்டியதாயிற்று. பரவை, ஊடல் தீர்கக வந்தவர்களையும் திட்டித் தீர்த்தாள். எனினும் இறுதியில் ஊடல் தவிர்த்துச் சுந்தரருடன் கூடி வாழ்ந்தாள்.

உரிமை : தாம் விரும்பியபடி சிவனடியார் ஒருவரையே மணக்கும் உரிமையைச் சங்கிலியார் நிலைநாட்டிக் கொண்டார். உரிமையுடன் உடன் போக்கை மேற் கொண்டாள் வணிகப்பெண். ஆனால் இன்று பேசுமளவிற்குப் பெண்ணுரிமை அன்றில்லை, கணவன் சொல்லைக் கேட்பதே பெருமை, உரிமை என்று மகளிர் வாழ்ந்த காலம் அது. இயற்பகையிடம் அவர் மனைவி ''நீர் உரைத்த தொன்றை நான் செயும் அத்தனை அல்லால் உரிமை வேறுளதோ எனக்கு'' என்று சொல்வதால் இதனை அறியலாம். கணவன் மாற்றுச் சமயம் சாரினும் மங்கையர்க்கரசி தம் சமயத்திலிருக்கும் உரிமையை அவர் கணவர் பறிக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கைம்மை : கணவன் இறந்ததும் உடல் உயிர் துறக்கும் வழக்கம் ஒரு சிலரிடத்தில் இருந்ததைப் பெரிய புராணம் குறிப்பிடுகிறது. திலகவதியாரின் தாய்மாதினியார் தம் கணவருடன் உயிர் விடுகிறார். ஏயர்கோன் மனைவி தம் கணவர் இறந்தவுடன் தாமும் உயிர் துறக்க முற்படுகிறார். எனினும் சுந்தரர் தமதில்லம் வருவதறிந்து தம் செயல் தவிர்கிறார். திலகவதியார் தமக்கென உறுதி செய்யப்பட்ட கணவர் போரில் மாண்டதறிந்து தாமும் உயிர் நீக்கமுனைகிறார். எனினும் தம்பி மருணீக்கியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி உயிர் வாழுகிறார். கைம்மை நோன்பிற்கு அவர் வாழ்க்கை சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

பக்தி: கணவரிடத்தும், கடவுளிடத்தும், அடியாரிடத்தும் பெரிய புராணப் பெண்கள் பக்தி செலுத்தினர். மகளிர் அனைவரும் கணவரிடத்து பக்தி செலுத்தினர். கணவன் கருத்திற்கிசைய நடப்பதே கற்பு என்பதைக் ''கற்பு'' மேம்படு சிறப்பால் கணவனார் கருத்தமைந்தார்'' என்று சேக்கிழார் பகவதி பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் அறியலாம். இயற்பகை மனைவியும், வெண்காட்டு நங்கையும், கலியர் மனைவியும் தம் வைத்திருந்த பக்தியினாலேயே அரிய வினைசெய்ய முற்பட்டனர்.

தம் கணவர் வழியில் அடியாரிடத்தில் பெண்கள் அனைவரும் பக்தியுடையவர் என்னும் சந்தனத்தாதியார், திருநீலகண்டர் மனைவி, இளையான்குடி மாறர் மனைவி, மங்கையர்க்கரசி, பரவையார், சங்கிலியார், மதங்கசூளாமணியார் ஆகியோர்கள் அடியார் பணியில் தலைநின்றவர்கள். கடவுள் பக்தியில் தலைசிறந்து விளங்கியவர் காரைக்கால் அம்மையார், திலகவதியார் திருக்கோயிற்பணி செய்தார். பரவையார் கோயிலில் ஆடியும் பாடியும் பணி செய்தார். சங்கிலியார் கோயிலுக்குப் பூத்தொடுத்துக் கொடுத்தார். அரிவாட்டாயரின் மனைவி கோயிலுக்கு நிவேதனம் படைத்தார்.

முக்தி: சில சமயங்களைப் போன்று சைவ சமயம் பெண்களுக்கு முக்தியை மறுப்பதன்று. சைவம் பெண்களுக்கு அனைத்திலும் முதன்மை தருவது; பால்வேறுபாடின்றி பக்குவம் பெற்ற உயிர்களனைத்திற்கும் முக்தி உண்டென்ற கொள்கையுடையது. சில சமயங்கள் பெண் எத்துணைப் பக்குவம் பெற்றிருப்பினும் மீண்டும் ஆணாகப் பிறந்தே முக்தி அடைய முடியும் என்கின்றன. ஆனால் சைவமோ பழுத்த ஞான நிலையைப் பெண்ணாகவே கருதுகிறது. ஆடவராயினும் தம்மை நாயகியாகப் பாவித்துக் கொண்டும் பாடும் நிலையைய ஞானநிலை என்கிறது சைவம். ஆதலின் சைவ சமயத்தினராகிய பெரியபுராணப் பெண் மணிகள் இகவாழ்வுக்கு வேர்களாகத் திகழ்வதோடு பரவாழ்வுக்கும் 'சைவ வழித்துணை' யாக விளங்குகின்றனர். அவர்கள் தாம் முக்தியடைவதோடு தம் கணவரும் முக்தியடைய வழி செய்கின்றனர்.

முடிவுரை : பெரியபுராணப் பெண்மணிகள் தாம் உயர்வு அடைந்ததோடு மட்டுமின்றித் தம்மைச் சார்ந்த ஆடவரையும் உயர்த்திய பெருமையுடையவர்கள்.

''காதல் செயும் மனைவியே சக்தி கண்டீர்
கடவுள் நிலை அவளாலே வருதல் வேண்டும்''

எனும் பாரதியின் மணிமொழிக்கேற்ப மங்கையர்க்கரசி போன்றோரால் அவர் தம் கணவரும் உயர்நிலை எய்தினர். ஆதலின் ''மனிதர் தம்மை அமரர்களாக்கும் மகாசக்தி'' யாகப் பெரிய புராணப் பெண்மணிகள் திகழ்ந்துள்ளனர்.

நல்லவை நடக்குமேல் போய்யும் பகரலாம்

**பிள்ளையுட னுண்ணப் பேசியழைத் தாரன்பு
துன்ளு சிறுத்தொண்டர் சோமேசா-உள்ளுங்காற்
பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.**

சிறுத்தொண்டரும் திருவெண்காட்டு நங்கையாரும் தம்மால் கறியமுதாக்கப்பட்ட சீராளன் வாரான் எனத் தெரிந்தும் ''சீராளா வாராய்'' என அழைத்தனர். அதனால் சீராளன் மெய்யாகவே பெற்றோர் மகிழ வந்து சேர்ந்தான். நல்லவை நிகழ்வதற்காகப் பொய்யும் கூறலாம் என்று திருவளளுவர், மாதவசிவஞானமாமுனிவர் ஆகிய வாய்மையாளர்கள் பகர்ந்துள்ளனர்.

அறுபத்துமூவர்

அரிய குறிப்புகள்

நாயன்மார் பெயர்	குலம்	நாடு	ஊர்	வழிபாடு	திருநட்சத்திரம்
1	2	3	4	5	6
அதிபத்தர்	நுளையர்	சோ	நாகப்பட்டினம்	லி	ஆவணி-ஆயில்யம்
அப்பூதியடிகள்	அந்தணர்	சோ	திங்களூர்	கு	தை-சதயம்
அமர்நீதியார்	வணிகர்	சோ	பழையாறை	ச	ஆனி-பூரம்
அரிவாட்டாயர்	வேளாளர்	சோ	கணமங்கலம்	லி	தை-திருவாதிரை
ஆயனார்	இடையர்	மழ	மங்கலவூர்	லி	கார்த்திகை-அத்தம்
இசைஞானியார்	ஆதிசைவர்	நடு	திருநாவலூர்	லி	சித்திரை-சித்திரை
இடங்கழியார்	அரசர்	கோ	கொடும்பாளூர்	ச	ஐப்பசி-கார்த்திகை
இயற்பகையார்	வணிகர்	சோ	காவிரிபூம்பட்டினம்	ச	மார்கழி-உத்திரம்
இளையான்குடிமாறர்	வேளாளர்	...	இளையான்குடி	ச	ஆவணி-மகம்
உருத்திரபசுபதியார்	அந்தணர்	சோ	திருத்தலையூர்	லி	புரட்டாசி-அசுவனி
எறிபத்தர்	தெரியாது	சோ	கருவூர்	லி	மாசி-அத்தம்
ஏயர்கோன்கலிக்காமர்	வேளாளர்	சோ	திருப்பெருமங்கலம்	லி	ஆனி-ரேவதி
ஏனாதிநாதர்	சான்றார்	சோ	எயினனூர்	ச	புரட்டாசி-உத்தராடம்
ஐயடிகள் காடவர்கோன்	அரசர்	தொ	காஞ்சிபுரம்	லி	ஐப்பசி-மூலம்
கணநாதர்	அந்தணர்	சோ	சீகாழி	கு	பங்குனி-திருவாதிரை
கணம்புல்லர்	தெரியாது	...	இருக்குவேளூர்	லி	கார்த்திகை-கார்த்திகை
கண்ணப்பர்	வேடர்	தொ	உடுப்பூர்	லி	தை-மிருகசீரிடம்
கலிக்கம்பர்	வணிகர்	நடு	திருப்பெண்ணாகடம்	ச	தை-இரேவதி
கலியர்	செக்கார்	தொ	திருவொற்றியூர்	லி	ஆடி-கேட்டை
கழறிற்றிவார்	அரசர்	மலை	கொடுங்கோளூர்	லி	ஆடி-சுவாதி
சுழற்சிங்கர்	அரசர்	...	...	லி	வைகாசி-பரணி
காரியார்	தெரியாது	சோ	திருக்கடவூர்	லி	மாசி-பூராடம்
காரைக்காலம்மையார்	வணிகர்	சோ	காரைக்கால்	ச	பங்குனி-சுவாதி
குங்கிலியக்கலயர்	அந்தணர்	சோ	திருக்கடவூர்	லி	ஆவணி-மூலம்
குலச்சிறையார்	தெரியாது	பா	மணமேற்குடி	கு	ஆவணி-அனுடம்
கூற்றுவர்	அரசர்	...	களந்தை	லி	ஆடி-திருவாதிரை
கோச்செங்கட்சோழர்	அரசர்	சோ	...	லி	மாசி-சதயம்
கோட்புலியார்	வேளாளர்	சோ	நாட்டியத்தான்குடி	லி	ஆடி-கேட்டை
சடையனார்	ஆதிசைவர்	நடு	திருநாவலூர்	லி	மார்கழி-திருவாதிரை
சண்டேசுரர்	அந்தணர்	சோ	சேய்ஞலூர்	லி	தை-உத்திரம்
சத்தியார்	வேளாளர்	சோ	விரிஞ்சியூர்	ச	ஐப்பசி-பூசம்
சாக்கியர்	வேளாளர்	...	திருச்சங்கமங்கை	லி	மார்கழி-பூராடம்

1	2	3	4	5	6
சிறப்புலியார்	அந்தணர்	சோ	திருஆக்கூர்	லி	கார்த்திகை-பூராடம்
சிறுத்தொண்டர்	மாமாத்திரர்	சோ	செங்காட்டங்குடி	ச	சித்திரை-பரணி
சுந்தரர்	ஆதிசைவர்	நடு	திருநாவலூர்	கு	ஆடி-சுவாதி
செருத்துணையார்	வேளாளர்	சோ	தஞ்சாவூர்	லி	ஆவணி-பூசம்
சோமாசிமாறர்	அந்தணர்	சோ	திருவம்பர்	கு	வைகாசி-ஆயிலியம்
தண்டியடிகள்	தெரியாது	சோ	திருவாரூர்	லி	பங்குனி-சதயம்
திருக்குறிப்புத்தொண்டர்	ஏகாலியர்	தொ	காஞ்சிபுரம்	ச	சித்திரை-சுவாதி
திருஞானசம்பந்தர்	அந்தணர்	சோ	சீகாழி	கு	வைகாசி-மூலம்
திருநாவுக்கரசர்	வேளாளர்	நடு	திருவாமூர்	கு	சித்திரை-சதயம்
திருநாளைப்போவார்	புலையர்	சோ	ஆதனூர்	லி	புரட்டாசி-உரோகிணி
திருநீலகண்டர்	குயவர்	சோ	சிதம்பரம்	ச	தை-விசாகம்
திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர்	பாணர்	நடு	எருக்கத்தம்புலியூர்	கு	வைகாசி-மூலம்
திருநீலநக்கர்	அந்தணர்	சோ	சாத்தமங்கை	லி	வைகாசி-மூலம்
திருமூலர் (சித்தர்)	இடையர்	சோ	சாத்தனூர்	கு	ஐப்பசி-அசுவதி
நமிநந்தியடிகள்	அந்தணர்	சோ	ஏமப்பேறூர்	லி	வைகாசி-பூசம்
நரசிங்கமுனையரையர்	அரசர்	நடு	...	ச	புரட்டாசி-சதயம்
நின்றசீர்நெடுமாறர்	அரசர்	பா	மதுரை	கு	ஐப்பசி-பரணி
நேசர்	சாலியர்	...	காம்பீலி	ச	பங்குனி-உரோகிணி
புகழ்ச்சோழர்	அரசர்	சோ	உறையூர்	ச	ஆடி-கார்த்திகை
புகழ்த்துணையார்	ஆதிசைவர்	...	செருவிலிபுத்தூர்	லி	ஆவணி-ஆயிலியம்
பூசலார்	அந்தணர்	தொ	திருநின்றவூர்	லி	ஐப்பசி-அனுடம்
பெருமிழலைக்குறும்பர்	தெரியாது	...	பெருமிழலை	கு	ஆடி-சித்திரை
மங்கையர்க்கரசியார்	அரசர்	பா	மதுரை	கு	சித்திரை-உரோகிணி
மானக்கஞ்சறார்	வேளாளர்	...	கஞ்சாறூர்	ச	மார்கழி-சுவாதி
முருகர்	அந்தணர்	சோ	திருப்புகலூர்	ச	வைகாசி-மூலம்
முனையடுவார்	வேளாளர்	சோ	திருநீடூர்	ச	பங்குனி-பூசம்
மூர்க்கர்	வேளாளர்	தொ	திருவேற்காடு	ச	கார்த்திகை-மூலம்
மூர்த்தி	வணிகர்	பா	மதுரை	லி	ஆடி-கார்த்திகை
மெய்ப்பொருளார்	அரசர்	நடு	திருக்கோவலூர்	ச	கார்த்திகை-உத்திரம்
வாயிலார்	வேளாளர்	தொ	திருமயிலாப்பூர்	லி	மார்கழி-இரேவதி
விறன்மிண்டர்	வேளாளர்	மலை	செங்குன்றூர்	ச	சித்திரை-திருவாதிரை

குறிப்பு: நாடு:—கோ-கோணாடு; சோ—சோழநாடு; தொ—தொண்டைநாடு; நடு—நடுநாடு; பா—பாண்டியநாடு; மலை—மலைநாடு; மழ—மழநாடு

வழிபாடு:—கு—குருவழிபாடு; லி—லிங்க வழிபாடு; ச—சங்கம(அடியார்) வழிபாடு.

தொகையடியார் :—தில்லைவாழந்தணர், பொய்யடிமையில்லாத புலவர், பத்தராய்ப்பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூர் பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலுமடிச் சார்ந்தார் ஆகிய ஒன்பதின்மர் ஆவர். இவர்களுள் தில்லைவாழந்தணர் தில்லையில் (சிதம்பரத்தில்) உள்ள தீட்சிதர்கள்; முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் ஆதிசைவர்; ஏனையோர் ஊர், குலம் முதலிய அறிவதற்கு ஆதாரம் ஒன்றுமில்லை.

தனியடியார் 63 நாயன்மார்களுக்கும் அவரவர்க்குரிய மாத நட்சத்திரங்களிலும், தொகையடியாராகிய தில்லை வாழந்தணர்க்குச் சித்திரைத் திங்கள் முதல் நாளிலும், மற்றைய தொகையடியார்களுக்குப் பங்குனித் திங்கள் இறுதி நாளிலும் குருபூசை செய்துவருவது தொன்றுதொட்ட மரபு ஆகும்.

—**திருப்பனந்தாள் காசி மட வெளியீடான திருத்தொண்டர் புராண நூலிலிருந்து**

— — — —

கந்தவேள் கருணை

[30]

டாக்டர் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார்

வீரவாகு செய்த வீரசாகசங்களைக் கேட்கக் கேட்க சூரபன்மனுக்கு ஆத்திரம் எல்லை மீறிப் பொங்கிற்று. சதமுகனை அழைத்து ''நீ போய் அவனைப் பிடித்து அடக்கிக் கொண்டு வா'' என்று ஆணையிட்டான். சதமுகன் வீரர் பலரின் துணையுடன் வீரவாகு தேவரைத் தொடர்ந்தான். வீரவாகுதேவர் கந்தவேளைத் தியானித்துச் சதமுகனின் படையுடன் போரில் இறங்கினார். கந்தன் கருணையினால் அசுரர் எய்த படைக்கலங்களைத் துகள் துகளாக்கி அழித்தார். இருபதினாயிரம் சிகரங்களைக் கொண்ட ஒரு சூளிகையைப் பறித்து அசுரர்கள் மீது எறிந்தார் வீரவாகு தேவர். அது அசுரர்களை மாய்த்தது. வீரவாகுதேவர் சதமுகனைப் பூமியில் உருட்டி அவனுடைய நூறு தலைகளையும் இடறிக் கொன்றார். 'கருணை நிறைந்த கந்தவேளின் அறவுரையை இகழ்ந்து பேசிய சூரபன்மனின் அத்தாணி மண்டபத்தை முதலில் அழித்துவிட்டுப் பின்னர் அவனது நகரத்தையும் அழிக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டனர் வீரவாகுதேவர்.

கந்தவேள் திருவடிகளை நினைந்து வீரவாகு தேவர் பேருருவம் கொண்டார். அந்தப் பேருருவத்தின் சுமை தாங்காது வீரமகேந்திரபுரி நடுங்கியது.

அரண்மனையைக் காவல் புரிந்த ஐம்பது வெள்ளம் அசுரர்களையும் அழித்தனர் வீரவாகு தேவர்.

ஐந்நூறு யோசனை அகலமும் ஆயிரம் யோசனை உயரமும் இலட்சம் சிகரங்களும் கொண்ட ஒரு செங்குன்றைக் கையால் பெயர்த்தெடுத்து அத்தாணி மண்டபத்தில் அதனை வீசினார். அதனால் மண்டபத்தின் பெரும் பகுதி அழிந்தது. இதனைக் கண்ட சூரபன்மன் ஐந்நூறு முகங்களும், ஆயிரம் தோள்களும் உடைய ஆயிரம்வீரர்களை ஏவினான். அவர்கள் வீரவாகு தேவரை அடைந்து போர் செய்வதற்கு முன்பே அவர் வீரமகேந்திரபுரியின் சோலை மண்டபம், கோபுரம் இவற்றையும் மற்றுமிருந்த வன்பபுக்களையும் அழித்து, மதில்களை உதைத்துச் சிதைத்துச் சூரபன்மனின் அரண்மனையையும் அழித்தார். சூரபன்மனின் அரண்மனையைச் சூழ்ந்த அகழியைத் தூர்த்தார். அசுரர்கள் இறந்ததால் ஏற்பட்ட உதிரப்பெருக்கம் வீரமகேந்திரத்தைச் சேறாக்கியது. வரவிருக்கும் பேரழிவுக்குக் கட்டியம் கூறியது போல் வீரமகேந்திரபுரி தன் வளங்களையெல்லாம் இழந்து அழிந்தது.

ஐந்நூறு தலைகளும் ஆயிரம் கைகளும் கொண்ட சகத்திரவாகுகள் வந்து வீரவாகு தேவரை எதிர்த்தனர். அவர்களை மராமரத்தினால் அடித்துக் கொன்றார் வீரவாகுதேவர். ஆகாயத்தில் நின்று போரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சூரபன்மனின் ஒற்றர்கள் சகத்திரவாகுகளை வீரவாகுதேவர் கொன்று விட்ட செய்தியைச் சூரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். இச்செய்தியைக் கேட்ட சூரபன்மனின் கோபம் வடவாமுகாக்கினி போலக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது.

சூரபன்மனின் இளைய மகன் வச்சிரவாகு. அவன் வச்சிரசரீரமும், பத்துத் தலைகளும், இருபது தோள்களும் உடையவன். தந்தையின் கோபத்தைக் கண்ட அவன் தானே வீரவாகுவைச் சிறைப்பிடிக்கச் சென்றான்.

பதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஒரு தேரின் மீது, போர்க்கோலம் பூண்ட வச்சிரவாகு ஏறிக்கொண்டான். அவனது தோழர்களும் தேர்களில் ஏறிக் கொண்டு, வச்சிரவாகுவைச் சூழ்ந்தனர். பேரிகை, சங்கு, உடுக்கை, துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க, வச்சிரவாகு தனது சேனைகளுடன் வீரவாகு தேவரை நோக்கி விரைந்து சென்றான். அவன் போருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றபோது துர்ச்சகுனங்கள் பல தோன்றின. காகம், கழுகு, பருந்து, முதலியவை இரக்கத்துடன் கூவின. வச்சிரவாகுவின் கையிலிருந்த வில்தானாகவே நழுவி விழுந்தது. அவனது அம்பறாத் தூணி அறுந்தது. தேர்க்கொடிகள் கிழிந்து விழுந்தன. வச்சிரவாகுவின் இடத் தோளும், இடக் கண்களும் துடித்தன.

வச்சிரவாகு போர்க்களத்தை அடைந்தான். அவனிடம் சூரபன்மனின் முகச் சாயலைக் கண்டார் வீரவாகுதேவர். ''சூரபன்மனின் புதல்வர்களில் ஒருவன் வந்திருக்கிறான். இவனையும் அழித்து இன்று மாலை கந்த கடவுளின் திருவடிகளைத் தரிசிக்கும்படி விரைந்து செல்வேன்'' என்று தமக்குத்தாமே சொல்லிக்கொண்டு, கந்தவேளின் கருணையை வேண்டி வணங்கித் துதித்தார். பின் தமது தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தார். அப்போது வானமும் வையமும் குலுங்கின.

''இப்பொழுது எழுந்த ஒலியைப் போன்ற ஒலியைப் பதினான்கு உலகங்களிலும் நான் கேட்டதில்லை. இது என்ன ஒலி?'' என்று தனது தேர்ப்பாகன் விசயனிடம் கேட்டான் வச்சிரவாகு.

''இளைய மகராஜா, அந்த தூதன் தோள்களைத் தட்டினான், அதனால் ஏற்பட்ட ஒலி இது'' என்று தேர்ப்பாகன் கூறினான்.

வீரவாகு தேவருக்கும் வச்சிரவாகுவின் படைகளுக்குமிடையே பயங்கரப் போர் மூண்டது.

அசுர வீரர்களும் வச்சிரவாகுவின் அருமைத் தோழர்களும் வீரவாகுதேவரால் மாண்டனர். வச்சிரவாகுவை நெருங்கிய வீரவாகுதேவர் பேருருவம் எடுத்து ஆரவாரம் செய்தார்.

இருவரும் சளைக்காமல் களைக்காமல் கோர யுத்தம் புரிந்தனர். போரின் தீவிரம் முற்றி, வீரவாகுவின் அங்கங்கள் மீதெல்லாம் அம்பு தொடுத்துப் புண்ணாக்கினான் வச்சிரவாகு.

வெகுண்டெழுந்த வீரவாகுதேவர் வச்சிரவாகுவின் தேரைக் கையால் எடுத்து வானத்தில் எறிந்தார்; அவனுக்குத் துணையாக வந்திருந்த மற்றதேவர்களை அழித்தார். விண்ணில் தேருடன் தூக்கி எறியப்பட்ட வச்சிரவாகு இலட்ச யோசனை தூரம் ஆகாயத்தில் சென்று வீரவாகுதேவரின் முன்பு திரும்பி வந்து விழுந்தான். சிறிதும் களைப் பின்றி வீரவாகு தேவருடன் மீண்டும் போர் செய்ய ஆயத்தமானான். உடனே, வீரவாகு தேவர் அவனது வில்லைப் பறித்து முறித்தார்.

அதன் பின் வாட்படையால் வீரவாகுதேவரை எதிர்த்துப் போர் செய்தான் வச்சிரவாகு. தமது வாளினால் அவனது கையை வெட்டி வீழ்த்தினார் வீரவாகுதேவர். ஒரு கை துண்டிக்கப்பட்டதும் மற்றொரு கையால் ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்து வீரவாகுதேவர் மீது எறிந்தான் வச்சிரவாகு. அந்த ஆயுதத்தைப் பொடியாக்கி வச்சிரவாகுவின் பத்துத் தலைகளையும் வாளாயுதத்தினால் அறுத்தார் வீரவாகு. அசுர அரசிளங்குமரன் மாண்டான்.

வச்சிரவாகு இறந்தபின் வீரவாகு தேவருடன் போர் செய்ய அசுரர்கள் எவரும் முன்வரவில்லை. மாலைப்பொழுது வருவதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் கந்தக் கடவுளின் திருவடிகளை நினைந்து, திரும்பிச் செல்ல விரும்பினார். போரை விட்டு வீதி வழியே காற்றும் கனலும் காலனும் சேர்ந்து போவது போலப் போனார்.

ஆகாய வழியாக வீரமகேந்திரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார் வீரவாகு. வடதிசையில் உள்ள இலங்கை மலையை அடைந்தார். ஆயிரம் முகங்களும் ஈராயிரம் கைகளும் உடையவனும், இமய புர வாசல் போன்ற வாய்களைப் பெற்றவனுமான யாளிமுகன் இலங்கையைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்தான். அன்று காலை அவன் சூரபன்மனிடம் சென்றிருந்தான்; அப்போது தனது மகன்

அதிவீரன் வீரவாகுவால் கொல்லப்பட்ட செய்தி யறிந்தான். வீரவாகு தேவர் விரைந்து செல்லு வதைக் கண்ட அவன், 'என் மகன் அதிவீரனைக் கொன்றவன் அதோ வருகிறான்' என்று ஊகித்து ஆத்திரமுற்றான்.

யானைமுகனும் அவனது வீரர்களும் வீர வாகுதேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். வீர வாகுதேவர் அக்கூட்டத்துள் நுழைந்து அவர் களை வெட்டி வீழ்த்தினார். யாளிமுகனின் ஈராயிரம் கைகளையும் அவர் அறுத்துத் தள்ளி னார். அவன் தனது ஆயிரம் துதிக்கைகளாலும் வீரவாகுதேவரைப் பிடிக்க முயன்றான். அவனது ஆயிரம் தலைகளையும் ஒருங்கே அறுத்து யாளி முகனைக் கொன்றார் வீரரில் வீரரான வீரவாகு.

இடையூறுகள் யாவும் நீங்கின. அதன்பின் ஒரே மூச்சில் வீரவாகுதேவர் கடலைத் தாண்டிக் கந்தமாதன மலையைச் சார்ந்துள்ள திருச்செந் தூரை அடைந்தார். கந்தக் கடவுளின் மத சேனைகள வீரவாகு தேவரைக் கண்டு முழுமதி யைக் கண்ட கடல் போல் கோஷித்தன. பூத கணங்களின் தலைவர்கள் கரம் குவித்து அவரை வணங்கி பின்னர் ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்கள்.

பகைவனிடத்தும் அன்பு செய்யும் வீரவாகு தம் உற்றோரின் அன்பில் கரைந்தார். ''அந்தப் பாவிகள் வாழும் ஊரைப் பார்த்ததால் அடைந்த பாவம் உங்களைக் கண்டதால் நீங்கிப் போயிற்று'' என்று அவர்களிடம் மிகுந்த அன்புடன் கூறினார் வீரவாகுதேவர்.

திருச்செந்தூர் திரும்பிய வீரவாகுதேவர் முருகப்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி இவ் விஷயத்தையெல்லாம் கூறலானார்.

''அண்ணலே! கல்லைப் பஞ்சாக்க முடியாது. மூடர்களை யாராலும் திருத்த முடியாது. தேவரீ ரின் திருவாக்கைச் சூரபன்மனிடம் கூறினேன். எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் சூரபன்மன் திருந்தவில்லை. வேல் ஒன்றுதான் அவனைத் திருத்தும்'' என்றார் வீரவாகுதேவர்.

''வீரவாகு, நீ எப்படி மீண்டு வந்தாய்? நீ செய்த செயல்கள் யாவை? அவற்றைப் பற்றி யெல்லாம் சொல்லவில்லையே அவற்றையும் சொல்'' என்று அன்பு உருவமாகிய ஆறுமுக வள்ளல் ஆர்வமிகுதியுடன் அவரைக் கேட்டார்.

''தங்களுக்குக் கூறவும் வேண்டுமா? சூர பன்மனின் நகரத்திற்குச் சென்று மீண்ட போது அடியேனின் காரியத்தைத் தடுத்து இடையூறு செய்தவர்களைத் தேவரீரின் திருவருளைத் துணை யாகக் கொண்டுதானே வென்று வந்தேன்?'' என்று வீரவாகுதேவர் கூறினார்.

முருகக் கடவுளின் திருவுள்ளத்தில் திட சங்கற்பம் உருவாயிற்று. பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, ''நாம் சொல்லி யனுப்பிய அறிவுரையைச் சூரபன்மன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆதலால், நாமே நாளைக்கு அவனோடு போர் செய்யப் புறப்படுவோம்'' என்று கூறியருளினார்.

தேவர்கள் அதனைக் கேட்டுப் பேரானந்தம் எய்தினர். ''எங்கள் துன்பம் இப்போதே நீங்கியது' என்று கூத்தாடினர்.

வீரவாகுதேவர் தாம் சயந்தனைச் சிறையில் சந்தித்து வந்ததையும், அவனுக்கு ஆறுதல் கூறி யதையும் இந்திரனுக்கு எடுத்துரைத்தார். இன்பம் என்பதையே மறந்திருந்த இந்திரனும் அதைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றான்.

இங்கே திருச்செந்தூரில் தேவர்கள் இவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்த வேளையில் வீரமகேந்திரபுரியிலே வச்சிரவாகு இறந்ததையும் வீரவாகுதேவர் மீண்டு சென்றதையும் கேள்வியுற்ற சூரபன்மன் துயரக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான்; அவனது சுற்றத் தாரும், பதும கோமளையும் கதறி அழுதார்கள். மகேந்திரபுரியில் மங்கல ஒலி அடங்கியது. அழுகை குரல் ஓங்கியது.

ஆற்றொணாத் துயரில் சூரபன்மன் ஆழ்ந் திருந்தபோது மந்திரி தருமகோபன் வந்து வணங்கி னான். ''ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் அள வற்ற செல்வங்களையும் பெற்று ஒப்பாரும் மிக் காருமின்றி ஆட்சி புரியும் அரசாக்கரசே, தாங்கள் கண்ணீர்விட்டால் மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும் நகைக்க மாட்டார்களா? உங்கள் புகழ் குன்றிப் போகாதா? எவ்வளவு இன்னல்கள் நேர்ந்தாலும் மனவலி குன்றாது தாம் எண்ணிய காரியங்களைச் செய்து முடிப்பவர்களே வீரர்கள். விதியை வெல்ல யாராலும் முடியாது. உங்கள் புதல்வனின் விதி முடிந்து விட்டது. ஆதலால்தான் கந்தனின் தூதன் அவனைக் கொன்றானே அன்றி, அந்தத் தூதனின் வீரத்தினால் நம் இளவல் இறந்துபடவில்லை. வரம்பில்லா வரங்களைப் பெற்ற தாங்கள் இதற் காக வருந்தக் கூடாது'' என்று கூறி மேலே நடக்க வேண்டியதை ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி வேண்டி னான்.

சூரபன்மன் ஒருவாறு மனம் தெளிந்தான். இனி என்செய்வது என்று யோசித்த அவன் அழிந்த நகரத்தைப் புதுப்பித்துத் தன் தோல்வியை விரை வில் மறைத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான். அருகிலிருந்த ஏவலர்களை நோக்கி, ''நீங்கள் விரைந்து சென்று பிரமனை அழைத்து வாருங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த ஏவலர்கள் அச்சத்துடன் கூறினர். ''பிரமன் இந்திராதி தேவர்களோடு முருகனுடன் போய்த்தங்கி இருக்கிறான் என்று நேரில் பார்த்த வர்கள் சொன்னார்கள்; நாம் அழைத்து அவர் வருபவராகத் தெரியவில்லை.''

சூரபன்மன் நெருப்புச் சிரிப்பு சிரித்தான். ''இந்த அண்டத்துப் பிரமன்தானே நமக்கு துரோகம் செய்து விட்டு எதிரியுடன் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டான். மற்ற அண்டங்களில் உள்ள பிரமன்களில் ஒருவனை அழைத்து வாருங்கள்'' என்று உத்தரவிட்டான்.

அதன்படி ஒரு பிரமன் வந்ததும், ''எதிரியின் தூதன் அழித்த இந்நகரத்தை முன்போல் அழகாக நிர்மாணம் செய்'' என்று சூரன் உத்திரவிட்டான். ''இமைப்பொழுதில் உமது ஆணையை நிறை வேற்றுவேன்'' என்று கூறிய இந்தப் பிரமன் வீர மகேந்திரபுரியின் அழிந்த வீதிகளை முன்னிலும் அழகுற அமைத்தான்; சோலைகள் முன்னிலும் பசுமையாகத் திகழ்ந்தன; நீர் நிலைகளிலே நீர்வளம் முன்னிலும் மிகுந்தது. முன்னிலும் உறுதியாக மதில்களும் கோபுரங்களும் அமைந்தன. அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்த சூரபன்மன், அதன் அழகை வியந்தான். ''நீ உன்னுடைய அண்டத் துக்குச் சென்று முன்போல் படைப்புத் தொழி லைச் செய்து கொண்டிரு'' என்று அந்த பிரம னுக்கு ஆணையிட்டான்.

(தொடரும்)

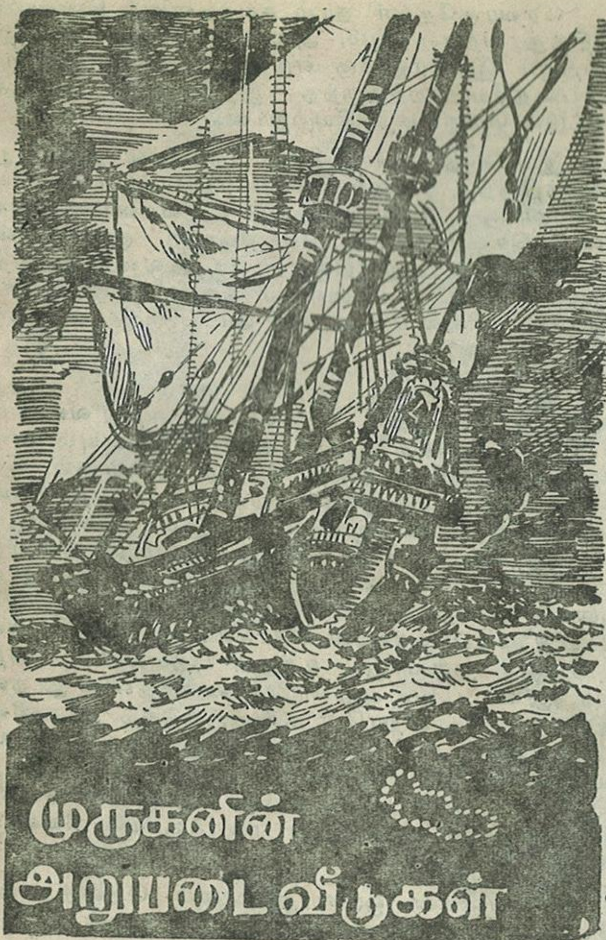

பாரதி தீர்த்ததாசன்

திருச்செந்தூர் மேவும் செந்தில்நாதன்

நினைக்க முத்தி தரும் திருவண்ணாமலை என்பது போல் நினைக்க முத்தி தரும் முருகத்தலம் திருச்செந்தூர். எல்லா இடங்களிலும் முருகப்பெருமான் மலைமீது எழுந்தருளியிருப்பார். ஆனால் செந்தில் முருகப்பெருமான் மட்டும் கடற்கரையிலே காட்சி தருகின்றார். கருப்புக்கடலின் கரையிலே கருணையங்கடலான முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் காரணம் யாது என்பதற்கு ஆதி ஸ்ரீசங்கராசாரியார் திருச்செந்தூர் முருகன் மீது பாடி அருளிய ஸ்ரீசுப்பிரமணிய 'புஜங்கத்தில் காரணம் கூறுகிறார். ''பிறவியான கடலிலிருந்து அடியார்களைக் கரையேற்றியருளும் பெருமான் கடற்கரை ஓரத்திலே உங்களைக் கரையேற்றும் தெய்வம் நான்'' என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே சேவை சாதிக்கின்றார் என்கிறார்.

என்முன்னர் வந்தோர் பிறப்பென்ற வேலை
யினை ஏறினாரென்று நிலமேல் விளக்கித்
துன்னுங்கடற் செந்தில் உரைகின்ற தூயோன்
துங்க பராசக்தி அருள்சேயை நினைவாம்

—ஸ்ரீசுப்ரமண்ய புஜங்கம்
(தமிழாக்கம்)
மகாவித்வான் கோவை கவியரசு நடேசனார்

இவ்வழகிய திருத்தலத்திற்குப் புராணம் பாடியவரின் பிள்ளைத் திருநாமம் ஏதென்று தெரியவில்லை. திருச்செந்தூர் கோயிலில் மடைப்பள்ளியில் சமையல் செய்பவராக இருந்தவர். பக்தியில் மயங்கியிருந்த நிலையில், திருச்செந்தூர்ப் பெருமானுக்கு நிவேதனம் தயார் செய்யவில்லை என்பதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டு, வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். தெய்வத்திற்கே கடமையைச் செய்ய மறந்து விட்டோமே என்ற மனவேதனையில் கடலில் வீழ்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளச் சென்றபோது 'நில்' என ஒரு குரல் எழுந்தது. மனமுடைந்த நிலையில் அக்குரலையும் மீறி, கடலில் வீழ்ந்தார். ஒரு பெரிய அலை அவரை மீண்டும் கரைக்குக் கொண்டு வந்தது. ''அன்ப! உலகினருக்கு உதவும் ஒரு திருப்பணிக்காக நீ இன்னும் சிறிது காலம் வாழத்தான் வேண்டும். வேலூர் கிருட்டிண சாத்திரியாரைப் போய்ப்பார்! திருச்செந்தூர் புராணத்தைத் தமிழில் பாடு'' என ஒரு குரல் எழுந்தது. முருகன் அவருக்குக் காட்சியளித்தான்.

முருகன் கட்டளையின்படி செவலூர் சென்று கிருட்டிணசாத்திரிகளைக்கண்டார். அவரைக்கண்ட சாத்திரியார், ''காலையில் ஒரு அடியார் வருவார். அவருக்குத் ''திருச்செந்தூர் புராணத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக் கூறுக'' என எனக்குக் கனவில் முருகப்பெருமான் அருளினார். அது நீர்தானா?'' என வரவேற்றார். கிருட்டிண சாத்திரிகள் திருச்செந்தூர் புராணத்தைத் தமிழில்கூற மடைப்பள்ளியில்வேலை செய்த முருகனடியார் 900 பாடல்களில் அழகிய தமிழில் திருச்செந்தூர் புராணம் பாடினார். இது கண்டு வியந்த சாத்திரியார் ''இன்று முதல் உலகம் உம்மை வெண்பாமாலைக் கவிராயர் என அழைக்கட்டும்'' என்றார்.

திருச்செந்தில் திரும்பிய கவிராயர் திருச்செந்தூர் புராண நூலைஅரங்கேற்ற விரும்பினார். ''ஒரு சமையல்காரன் நூல் எழுதுவதா?'' என அலட்சியம் செய்து நூலைப் பார்க்கவே மறுத்தார்கள்.

திருச்செந்தூர் புராண நூல் ஏடுகளைக் கடலில் எறிந்து கவிஞர்பிரான் இறைவனான முருகனை வணங்கி சிவயோகத்தில் ஆழ்ந்து உடலை உதறினார்.

திருச்செந்தூர் புராணப்பாடல்கள் நிறைந்த ஏடுகள் அலைகளால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு, ஈழநாட்டின் கடற்கரையில் ஒதுங்கின. அந்த இடம் பனைமுறி என்ற பெயருடன் இன்றும் விளங்குவதாகக் கூறுவர். ஏடுகளை ஈழ நாட்டு அடியவர் கண்டார். அவற்றைத் தன் இல்லத்தில் வைத்து பூசித்தார்.

சக்கர சுவாசம் என்ற நச்சுக் காற்று ஈழ நாட்டில் வீசியது. அனேகர் மாண்டனர். திருச்செந்தூர் புராண நூல் ஏடுகள் இருந்த தெருவில் எவரும் துன்பமில்லாது நலமாக இருந்தனர். இறைவனான முருகன் புராணத்தின் பெருமையை பலருக்கும் கனவில் கூறினார். தத்தம் இடங்களில் பலர் நூலை அரங்கேற்றிப் பயன் அடைந்தனர். இதுவே புராணத்தின் வரலாறு.

முருகன் திரு அவதாரத்தில் ஆரம்பித்து வள்ளி திருமணத்துடன் கந்தபுராணம் முடிவடைகிறது. திருமாலின் வலக்கண்ணில் தோன்றிய வள்ளியுடனும் இடக் கண்ணில் தோன்றிய தெய்வயானை அம்மையாருடனும் திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளினார்.

''விண்ணவர் பெருமான் வந்தான், வேல்
நெடும்படையான் வந்தான்;
பண்ணவர் மகுடம் தோய்க்கும் பதாம்புயக்கடவுள்
வந்தான்
அண்ணல் அம்குமரன் வந்தான் ஆறுமாமுகத்தான்
வந்தான்
தண்ணற ஒழுகும் நீபத்தாமவேள் வந்தான்
வந்தான்''

என அவ்வூர் பெருமானை வரவேற்றனர். இனித் திருச்செந்தூரில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நோக்குவோம்.

மேருமலையில் ஏமமுனிவர் என்பவர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரை தேவமாதர் சிலர் மயக்க எண்ணி முயன்றனர். அப்பெரியார் ''பாதகச் செயல்கள் செய்கின்றீர்களே! இது வேடுவர் மாதிரியான அறியாமையுடையவர் செயலன்றோ?'' என்று வருந்திச் சினந்தார். பெரியவர்கட்கு ஒரு கணம் கூடக் கோபம் வராது, ஒரு கணம் கோபம் வந்தால் கூட அது தடுக்க முடியாததாகும் என்பது வள்ளுவம்.

''குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்த லரிது''

என்பது தமிழ்மறையின் வாக்கு. எனவே அவர் சாபமிடாதபோது ''வேடுவர் போல்'' எனக்கூறியதால் தேவமாதரும் அவருடன் வந்த கந்தருவரும் வேடர்களாகி விந்திய மலையில் வசித்தனர். ஏம முனிவரும் ''முருகா! அறியாது அவர்கள் குற்றம் செய்தனர். அவர்கள் புண்ணியம் செய்ததால் தேவ மாதர்களாயினர். என் வார்த்தை அவர்களை வேடுவராக்கிவிட்டதே! நான் அவசரத்தில் நிலையிழந்தேன். கோபத்தை அடக்காத நானும் குற்றவாளியே!'' என நொந்து வருந்தினார்.

ஏமமுனிவரின் வேதனையை அறிந்தார் முருகப்பெருமான். இந்நிலையில் வள்ளி நாயகியின் மனதில் ஓர் மாற்றம் உண்டாயிற்று. 'நான் தான் அழகி! பெருமானுக்கு என் மீதுதான் அன்பு' அதிகம்'' எனச் சில நேரங்களில் தெய்வானையை இகழ்ந்தார். எவர் குற்றம் செய்தாலும் அவர் எவ்வளவு பெரிய பக்தராக இருந்தாலும் தண்டனை உண்டு என்பது தெய்வ நீதி. 'வள்ளி! உன் பாவம் நீங்கி தெய்வயானையைக் கேவலப்படுத்திய குற்றம் நீங்க வேடுவர் குலத்தில் பிறந்து சிறிது நாள் உழலுவாய். நான் உன்னை வந்து தடுத்தாட்கொண்டு, திருமணம் புரிந்து கொள்வேன்'' என்றார் முருகப் பெருமான்.

''இழிவின் முன்னர் இயற்றும் கொடும்பவம்
ஒழியும்; பாவம் ஒழியும் அக்காலை நாம்
அழல் முன்னாக அமரரொடு ஏகியே
விழுமிதாக மகிழ்ந்துனை வேட்குதும்''

விந்தியமலையில் வேடுவராக வாழும் தேவமாதரையும் கந்தருவரையும் மீண்டும் தேவராக்க வேண்டும். தன் சார்பில் வள்ளி அங்கு செல்ல வேண்டுமென்பது முருகப் பெருமானின் திருவுள்ளம்.

காஞ்சனை என்ற ஒரு அழகிய பெண். வாழ்க்கை வேண்டாமென எண்ணி விந்திய மலையை அடைந்து மானுருவம் கொண்டு தவம் செய்தாள். முருகனைப் பிரிந்த வள்ளி நாயகி மானுருவத்திலுள்ள அப்பெண்மணியை கண்டு அவளது கருப்பத்துள் புகுந்தாள். இதையறியாத மான் மருண்டது. விந்திய மலைக் காடுகளில் வசித்த வேடுவர் உருக்கொண்டிருந்த மானைக் கண்டு இரங்கிப் பாதுகாத்தனர். சின்னாளில் மானின் வயிற்றில் மனித உருக்கொண்ட வள்ளி யம்மை பிறந்தாள். மான் தன் உருவம் மாறிக் கயிலையில் அம்மையின் தோழியாகும் பேறு பெற்றது. வள்ளி வேடுவ அரசனிடம் வளர்ந் தாள்.

சிறிது வளர்ச்சியடைந்த வள்ளியம்மை தன் தோழியருடன் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்த காலத்து அங்கு குமரப் பெருமான் தோன்றி வள்ளியைக் கண்டு ''இவளது கூந்தலா அல்லது இது இருளின் நிறமா? இவளது புருவமா அல்லது வில்லா? அவள் குரலா அல்லது கிளியின் குரலா? அவளது உதடுகளா அல்லது பவழமா? அவளது பற்களா அல்லது முத்துக்களா?'' என மயங்கி எண்ணினார்.

''அல்லோ? குழலோ? அறியேன்? மதவேள்
வில்லோ? நுதலோ? விரகந்தருவாள்
சொல்லோ? கிளியோ? துவரோ? இதழோ?
பல்லோ? தளவோ உவமிப்பதுவே''

என்றெல்லாம் மயங்கி ''நீ என்னை ஏற்றருள வேணும்'' எனக் கேட்க '''கற்புடை மங்கையர் தாய் தந்தையர் சொற்படியே திருமணம் செய்து கொள்ள வேணும். என் பெற்றோர்களிடமே கேளும்'' என்று வள்ளிநாயகி முருகப்பெருமானி டம் கூறினாள். முருகப்பெருமான் வள்ளியின் தந்தையான வேட அரசனிடம் கேட்க ''முருகப் பெருமானைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அவளை யளிக்க இயலாது'' என்று மறுத்தான்.

வள்ளி இருக்குமிடம் திரும்பிய முருகப்பெரு மான் திடீரென வேங்கை மரமாக நின்றான். வேதமே அடிமரமாகவும், நடுமரம் சிவாகமாகவும் சினைகளெல்லாம் சிவ நூலாகவும் வேதபுருடனான முருகன் நின்றான் எனக் கந்தபுராணம் கூறும்.

நம் மனமாகிய நெஞ்சிலே பக்தியான விதையை ஊன்றி, அன்பு என்ற பாத்தியிட்டு உண்மை என்ற எருப்போட்டு, ஆர்வம் என்ற தண்ணீரைப் பாய்ச்சி, சாந்தம் என்னும் வேலியை இட்டுக்காத்தால் ஞானம் எனும் அறிவுமுளை கிளம்பி, கருணை என்ற தளிர்விட்டுத் தழைக்கும் அந்நேரத்தில் இந்த ஞானப்பயிருக்கு ஆசை கோபம் என்ற களையும் வரலாம். அதைக் களைந்து காத்தால் அஞ்செழுத்து என்னும் அருங்காய் தோன்றும். அது சிவக்கனியாகப்பழுத்து வரும் என்பர் பட்டினத்தார்.

சிவக்கனியின் மகனான கனியன்றோ முருகப் பெருமான். காதுக்கினிய வீணை ஓசை இன்பமும் கண்ணுக்கினியமாலை நேர ஒளியும், மூக்குக்கு இன்பம் தரும் தென்றல் காற்றும், வாய்க்கினிய சுவையளிக்கும் நீர் தரும் பொய்கையும், உடலுக்கு இன்பம் தரும் இளம் வெயிலின் இன்பமும் தருவது இறைவனுடைய திருவடிகள் என்பர் அப்பர். திருவடியுள்ள இறைவனே மரமாக நிற்க அதன் நிழலில் அமர்ந்த வள்ளியின் இன் பத்தை எவ்வாறு கூறுவது? இறைவனது நிழலில் இன்புற்று வள்ளி இருந்த காலை வேடர் தலை வன் அங்கு வந்து திடீரெனத் தோன்றிய வேங் கையை வெட்டுமாறு கூறினான். வேங்கை திடீ ரென மறைந்தது. மன்னன் பயந்து மருண்டு மகளைத் தினைப் புனத்தினின்று தன் இல்லத் திற்குக் கொண்டு சென்றான். தெய்வீக மரத்தின் நிழலின் இன்ப நினைவாக இருந்த வள்ளி எவரும் அறியாமல் காடு திரும்பினாள். அந்நிலையில் வேடுவ உருவத்தில் தோன்றிய முருகப் பெருமான் யானை மாமுகத்தோனான தன் அண்ணனை நினைக்க விநாயகப்பெருமான் அங்கு யானையாகத் தோன்றினார். யானையைக் கண்டு பயந்த வள்ளி வேடனுருவத்திலே இருந்த முருகப்பெரு மானை அணைத்துக் கொண்டாள். திடீரென்று அங்கு தோன்றிய வேடுவர் தலைவன் தன் மகளி ருந்த நிலை கண்டு சீறியபோது முருகன். காட்சி கொடுத்து வள்ளியை திருமணம் புரிந்து கொண் டார். முருகன் கிழவனாக வந்த செய்தியைத் திருச்செந்தூர் புராணம் கூறவில்லை. வேடர்கள் சாபம் நீங்கி தேவர்களும் கந்தர்வர்களுமாக வள்ளி தெய்வயானைகளுடன் முருகன் திருச்செந் தூரில் வாழ்ந்தனர் என்கிறார்.

திருடன் ஒருவன் திருச்செந்தூர் அந்தணர் களை மிரட்டி முருகனுருவைத தவிடு பொடி யாக்குவேன் எனப் பாய்ந்தபோது கால் தடுக்கி விழுந்து இறந்தான். தற்செயலாக வணங்கிய மாதிரி விழுந்தான் எனச் சிவகணத்தவர் யம தூதர்களை விரட்டினர்.

சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்குமுன் உலாந்தக் காரர்கள் என்று வழங்கப்படும் டச்சுக்காரர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக மரக்கலங்களில் வந்து துறை முகங்களில் இருந்த ஊர்களைக் கொள்ளையிட்டு வந்தனர். திருச்செந்தூர் முருகர் திருக்கோயிலில் நுழைந்து பல பொருள்களையும் கொள்ளயிட்ட அவர்கள் ஆறுமுகப் பெருமானது செப்புத் திரு வுருவத்தைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றனர். அப் போது பெரும்புயலும், மழையும், இடியும், மின்ன லும் தோன்ற அஞ்சி ஆறுமுக விக்கிரகத்தைக் கடலில் எடுத்து வீசிவிட்டனர்.

சிறந்த முருகபக்தராகிய வடமலையப்பன் கனவில் ஆறுமுகப்பெருமான் தாம் கடலில் ஒரு பாறையின்மீது படிந்து கிடப்பதை உணர்த்தி யருளினார். அவரும் மறுநாள் தம் பரிவாரங் களுடன் சென்று ஆறுமுக நயினாரை மீட்டுவந்து ஆலயத்தில் பிரதிட்டை செய்தார். இவ்வற்புதம் கி.பி. 1653-இல் நிகழ்ந்தது என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

முருகப்பெருமானுக்கு இத்தலத்தில் அபிஷேக சுவாமி, குமாரபிரமசாரி, ஞான தேசிகன், சுவாமி நாதன், குமாரமூர்த்தி, சகலலோக குரு எனப் பல பெயர்கள் உண்டு என வியாச பகவான் சுக ருக்கு உபதேசித்தார்.

மயில் போற்றி! வேல் போற்றி! மறியாடு போற்றி
வன்காற்படைச் சேவலும் போற்றி! நந்நீர்
உயர் வெண்டிரைச் சிந்துவும் போற்றி! முருகேசன்
உபயபதம் போற்றி! உறைசெந்தில் போற்றி!

—ஸ்ரீ சுப்ரமண்யபுஜங்கம்-31

"அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே"

கனக. சுப்பிரமணியம்

உலகில் தோன்றியவைகள் எல்லாம் அழியக் கூடியவை. இது இயற்கை, இதற்கு எதுவும் விதி விலக்கல்ல. ஆனால் உலகப் பொதுமறையைத் தந்த திருவள்ளுவர் அழியக் கூடிய உடைமைகளைத் தவிர, அழியாத உடைமைகளும் உண்டு, அவை பத்து உடைமைகளாகும்; அவைகள் மனிதர்களிடம் இருக்க வேண்டும்; அப்போது தான் அவர்கள் புனிதப் பிறவி எடுத்தவர்களாவார்கள் அது மட்டுமின்றி அப்படிப் பெற்றவர்கள் தான் இந்த வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வார்கள் என்று கூறியுள்ளார். அந்த பத்து உடைமைகள் என்ன என்பதைத் திருவள்ளுவர் தாம் அருளிய திருக்குறள் எனனும் தெய்வத்திரு மறையில் ஒவ்வொரு உடமைக்கும் ஒவ்வொரு தனி அதிகாரமே வகுத்துள்ளார். அவை.

(1) அடக்கமுடைமை

(2) அருளுடைமை

(3) அறிவுடைமை

(4) அன்புடைமை

(5) ஆள்வினையுடைமை

(6) ஊக்கமுடைமை

(7) நாணுடைமை

(8) ஒழுக்கமுடைமை

(9) பண்புடைமை

(10) பொறைமையுடைமை ஆகிய பத்து உடைமைகளாகும். இந்த உடைமைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு உடையனவாகும். இந்த பத்து உடைமைகளும் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனவாகும்.

வாழ்க்கையில் இந்த பத்து உடைமைகளையும் உடையவர்கள் மனிதருள் தேவராக விளங்குவர். அவர்கள் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் பெறுவர். அவர்கள் இப்பிறவியாகிய பெருங்கடலை மிக சுலபமாக நீந்தி இறைவன் திருவடியை இனிதே அடைவார்கள். இன்னலின்றி இடையூறின்றி, துன்பமின்றி, துயரின்றி, இன்பத்தோடும், எழிலோடும், ஏற்றத்தோடும் எல்லா நலங்களோடும் வாழ்வார்கள். மனக்கவலையும் மற்ற கவலைகளும் இன்றி மனநிறைவோடு வாழ்வார்கள், மகிழ்ச்சியாக வாழ்வார்கள்.

இந்த பத்து உடைமைகளில் அன்புடைமை, அடக்கமுடைமை ஒழுக்கமுடைமை, பொறையுடைமை ஆகிய நான்கும் அறத்துப்பாலில் இல்லறவியலில் உள்ளன. அருளுடைமை மட்டும் அறத்துப் பாலில் உள்ள துறவற இயலில் உள்ளது. அறிவுடைமை, ஊக்கமுடைமை, ஆள்வினை உடைமை ஆகிய மூன்றும் பொருட்பாலில், அரசியலில் உள்ளன. பண்புடைமை நாணுடைமை, ஆகிய இரண்டும் பொருட்பாலில் குடியியலில் உள்ளன.

இதில் அன்புடைமையைப் பற்றி சிறிது ஆராய்வோம். இந்த உலகுக்கே உயிர் நாடியாக விளங்குவது அன்பேயாகும். திருக்குறளில் எல்லாப் பொருள்களும் இருக்கின்றன. இதில் இல்லாத பொருளே இல்லை எனலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் உள்ளீடாக விளங்குவது அன்புதான் என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெளிய வைக்கின்றார் திருவள்ளுவர். அன்பு நெறியை உலகிற்கு வழங்க வந்த திருவள்ளுவர் அந்த நெறிக்கு அரண் செய்யும் முறையிலேயே மற்ற எல்லாவற்றையும் அமைத்திருக்கின்றார். அன்பினை உடலாக வைத்து மற்ற அனைத்தையும் அதன் உறுப்புக்களாக உருவாக்கி இருக்கிறார் என்று கூறலாம்.

அன்பே சிவம், அன்பு வேறு இறைவன் வேறு அல்ல, அன்பும் இறைவனும் ஒன்றேயாகும் என்பதைத் திருமூலர்

'அன்பும் சிவமும் இரண்டுஎன்பார் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்து இருந்தாரே!'

என்ற திரு மந்திரத்தின் மூலம் தெளிவுபடுத்துகின்றார். அவரே வேறு இடத்தில்

''என்பே விறகாய் இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போலும் மேனிபொரிய வறுப்பினும்
அன்போடுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்போல் மணியினை எய்த ஒண்ணாதே.''

என்று திருமந்திரத்தில் அன்போடு உருகி அகங்குழைவார்களன்றி வேறு யாரும் இறைவனைக் காண முடியாது; இறைவன் திருவடியை அடைய முடியாது என்று காட்டுகிறார். திருமூலர் எடுத்துக் காட்டியதற்கிணங்க நாம் அன்புடைமையை உடையாகக் கொண்டு இறைவன் திருவருளைப் பெறுவோமாக. அன்பு இல்லாமல், தீர்த்தம், தியானம், சிவ அர்ச்சனை செய்வதால் பயனில்லை. எனவே அன்புடைமையை உடைமையாகக் கொண்டால்

இறைவன் திருவருளைப் பெறலாம் என்று கீழ்க் கண்ட பாடல் மூலம் திருக்களிற்றுப் படியாரும் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

''அன்பேஎன் அன்பேஎன் றன்பால் அழுதரற்றி
அன்பேஎன் யன்பாக வறிவழியும் அன்பன்றித்
தீர்த்தம் தியானம் சிவார்ச்சனைகள்
செய்வதெல்லாம்
சாற்றும் பழம் அன்றேதான்.''

அடுத்து ''வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட மரபில் யான் ஒருவன் அன்றோ'' என்ற வள்ளலார் இராமலிங்க சுவாமிகள் அவர்களும் அன்புதான் சிவம், அன்புதான் இறைவன் என்பதை,

அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையே!
அன்பெனும் குடில் புகும் அரசே!
அன்பெனும் வலைக்குள் படுபரம் பொருளே!
அன்பெனும் கரத்தமர் அமுதே!
அன்பெனும் கடத்துள் அடங்கிடும் கடலே!
அன்பெனும் உயிர் ஒளிர் அறிவே!
அன்பெனும் அணுவுள் அமைந்த பேரொளியே!
அன்புருவாம் பரசிவமே!

என்ற திருவருட்பா மூலம் பசுமரத்தாணி போல் மனதில் பதிய வைக்கின்றார்.

அன்பு தான் இறைவன் என்பதை ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பல சான்றோரும் சமயக் குரவர்களும் தாம் பாடியருளிய பாடல்களில் பல இடங்களில் எடுத்து காட்டியுள்ளனர். அது மட்டுமின்றி உலகில் உள்ள எல்லா மதங்களும் ''அன்பு தான் கடவுள் என்பதை உறுதியிட்டு உறுதியாக கூறியுள்ளன.

வள்ளலார் அவர்கள் சுத்த சன்மார்க்க வேண்டுகோளில்

''அப்பா நான் வேண்டுதல் கேட்டு
அருள் புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்கட்கு எல்லாம் நான்
அன்பு செயல் வேண்டும்'' என்று

எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செய்யக்கூடிய அருளை இறைவன் தந்து அருள்புரிதல் வேண்டும் என்கின்றார்.

எலும்பு என்ற கற்களின் இடைவெளிகளில் இறைச்சி என்ற மண்ணை பூசி, தோல் கூரையைப் போர்த்திய நம் உடம்பில் உயிர் வந்து பொருந்துவதற்கு உறுதுணையாக இருப்பது அன்பு தான்.

தாய், தந்தை ஆகிய இருவரின் அன்பினால் தான் உருவாகிறது சேய். சேய் இந்த உலகில் பிறந்த பின்பு வளமுற வாழ்ந்து வளர உதவுவதும் அன்பேயாகும். இதைத் திருவள்ளுவர்

''அன்போடு இயைந்த வழக்கு என்ப ஆருயிர்க்கு
என்போடு இயைந்த தொடர்பு''

என்ற திருக்குறள் மூலம் தெளிய வைக்கின்றார்.

நம் உடம்பின் புறத்து உறுப்புக்கள் எல்லாம் இருந்தாலும் அகத்து உறுப்பாகிய அன்பு என்ற உறுப்பு இல்லை என்றால் அதனால் பயனே இல்லை என்பதைத் திருவள்ளுவர்

''புறத்துஉறுப்பு எல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை அகத்துஉறுப்பு அன்பில் அவர்க்கு'' என்ற குறள் மூலம் மனிதர்களுக்கு மற்ற உறுப்புகளைப் போல அன்பு என்ற அகத்து உறுப்பும் அவசியம் தேவை என்பதை வலியுறுத்துகின்றார். மனிதர்களுடைய புறத்து உறுப்புக்கள் எல்லாம் ஆண்டவனால் படைக்கப் பெற்றது. எனவே அகத்து உறுப்பாகிய அன்பை நாம் படைத்துக் காத்து பாங்கோடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் அகத்தில் அன்பு என்ற உறுப்பு இல்லாமல் வாழும் உயிர் வாழ்க்கை வளமற்ற பாலை நிலத்தில் பட்ட மரம் தளிர்ப்பதை போன்றது. அன்பின் வழியில் இயங்கும் உடம்பே உயிர் நின்ற உடம்பாகும். அவ்வாறன்றி அன்பு இல்லாதவர்க்கு உள்ள உடம்பு, எலும்பைத் தோல் போர்த்த வெறும் உடம்பேயாகும் என்றும், அதுமட்டுமல்ல எலும்பு இல்லாத உடம்போடு வாழும் புழுவை எப்படி காய்கின்ற வெயில் வருத்துமோ அதுபோல அன்பு இல்லாத உயிரை அறம் என்ற வெயில் காய்ந்து வருத்தும் என்று எச்சரிக்கின்றார் திருவள்ளுவர். அத்தோடுமட்டுமின்றி அவர் உலகத்தில் இன்பம் உற்று வாழ்கின்றவர் அடையும்சிறப்பு எது என்றால் அது அன்பு உடையவராகி பொருந்தி வாழும் வாழ்க்கையின் பயன்தான் என்று கூறுகின்றார் திருவள்ளுவர். இல்லறத்தை நல்லறமாக ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் அன்பினையும் அறத்தினையும் கடைபிடித்து வாழ வேண்டும். அப்படி வாழ்ந்தால் அதுதான் இல்வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனுமாகும் என்பதை

''அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது'' என்று திருக்குறள் மூலம் உணரலாம்.

இப்படி திருமூலர், திருவள்ளுவர், திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் போன்ற திருக்கூட்ட மரபினர்கள் அனைவரும் சொன்ன வண்ணம் அன்புடைமையை நம்முடைய முதல் உடைமையாக மூல உடைமையாக, முக்கிய உடைமையாகப் போற்றிக் காத்து, மற்ற ஒன்பது உடைமைகளையும்பெற்று வாழ்வாங்கு வாழ்வோமாக.

எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழ்க!
வள்ளல் மலரடி வாழ்க வாழ்க!

சோளிங்கபுரம் யோக நரசிம்மர்

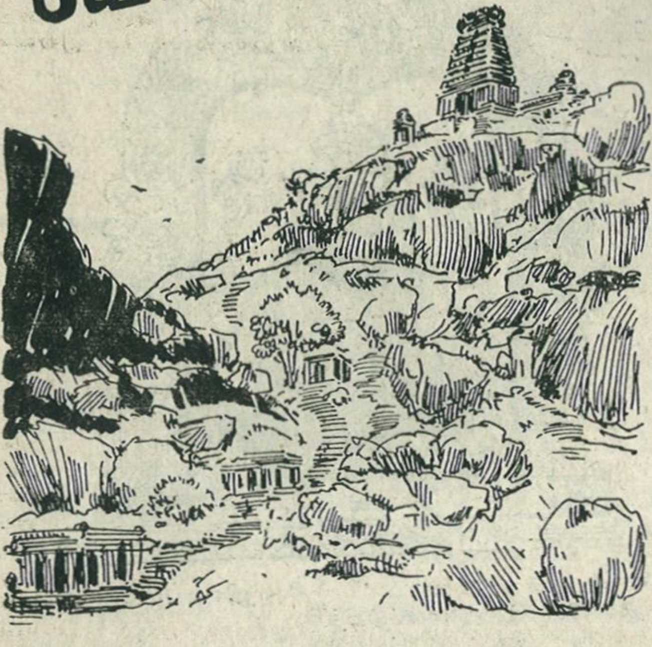

சுடராழி

எல்லாம் வல்ல ஸ்ரீமந் நாராயணர் பூமியில் சாதுக்களை காக்கவும் தீயவர்களை அழிக்கவும் யுகங்கள் தோறும் தோன்றி அருள் பாலித்து வந்திருக்கின்றார். பத்து அவதாரங்களில் நான்காவது அவதாரமான ஸ்ரீநரசிம்ம அவதாரம் மிகவும் சிறப்புடையதெனச் சான்றோர் பகர்வர். இவ் அவதாரச் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டி திருமங்கையாழ்வார்

''பள்ளியிலோதி வந்ததன் சிறுவன் வாயில்
ஓராயிர நாமம்
ஒள்ளிய வாகிப்போக, ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமேல்
பொறுப்பிலனாகி
பிள்ளையைச் சீறி வெகுண்டு தூண்புடைப்பப்
பிறையெயிற்றனல் விழிப் பேழ்வாய்
தெள்ளிய சிங்கமாகிய தேவைத்
திருவல்லிக்கேணி கண்டேனே''

எனப் பாடியிருக்கக் காண்கிறோம்.

பள்ளியில் பாடம் படிக்கின்ற பிரகலாதன் கருவிலே திருவுடையான், நாரத மகரிசியால் தாயாரின் கருவிலேயே ஸ்ரீமத் நாராயணனின் பெருமைகளைக்கற்றவன். பிறக்கின்றபோதேஅறிவு நிரம்பிய குழந்தை, வளர்ந்து பள்ளியில் படிக்கின்ற காலத்தில் தெளிவான சிந்தனை பெற்றவனாகத் திகழ்கிறான். இவன் கருவிலே இருக்கும் நேரத்தில் இவன் தந்தை இரண்யகசிபு தவமியற்றி சாகாவரம், வேகாவுடல், இரவிலும் பகலிலும் உள்ளும் புறமும் மனிதர்களாலும் விலங்குகளாலும் அழிக்க முடியாத வரங்களை ஸ்ரீபிரம்மதேவனிடம் பெற்று அகந்தை மிகக் கொண்டு இராச்சியப் பொறுப்பை ஏற்கிறான். தன் மனைவி நீலாவதி ஈன்றெடுத்த (பிரகலாதனை) மகனைக் கண்டு உவக்கிறான். தான் பெற்ற வரங்களால் இறுமாப்பு எய்துகிறான். அகந்தை அவன் தெளிவான அறிவை மறைக்க தான் பெற்ற சாகா வரத்தினால் தானே கடவுள் என்ற எண்ணம் அவன் மனத்திலே உருவாகிறது. ஆகவே தன் தம்பி இரண்யாட்சனைக் கொன்ற ஹரியின் நாமத்தையாரும் உச்சரிக்கக் கூடாது. 'நாராயணாய நம!' என்று சொன்னவரும் மற்றோரும்தன் பெயரையே ''ஹிரண்யாய நம!'' என்று கூறி வழிபடவேண்டும் என்று ஆணையிட்டான். அரியின் நாமத்தை யார் உச்சரித்தாலும் இரணியன் கடும் கோபத்துக்கு உள்ளாகி அவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் அளித்து வந்தான்.

இரணியனின் மகன் பிரகலாதனின் மனதில் அரியின் நாமம் அவன் கருவில் இருந்தபோதே பதிவு பெற்று தக்க பருவம் வந்தவுடன் குருகுலவாசம் செய்து கல்வி கற்க சுக்கிராசாரியாரிடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டான் அரிஉபாசகனான பிரகலாதன். அந்த குருகுலவாசத்தில் இரணியன் மட்டுமே வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வம். அவ்விறைவனை ''ஹிரண்யாய நமஹ!'' என்றே உபாசிக்க வேண்டும் என அனைவருக்கும் போதிக்கப்பட்டது. அந்த போதனையை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் கருவிலே திருவுடைய வள்ளல் பிரகலாதன் அந்த உரையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல், ஸ்ரீமந் நாராயணனின் புகழைப் போற்றிப் பேசி ''ஸ்ரீமந் நாராயணனே நம் அருந்தெய்வம்! அத்தெய்வத்தையே நாம் தொழ வேண்டும்'' என விவாதித்தான். அத்துடன் நில்லாமல் தன்னுடன் பயிலும் அத்துணைப் பேருக்கும் நாராயணனின் பெருமைகளைச் சொல்லி நாராயணனின் நாமத்தை உச்சரிக்கச் சொல்லி ''ஹரி ஓம் நமோ நாராயணாய நம!'' என்ற நாமத்தைப் போற்றிப் புகழ்ந்தான்.

மகனின் செயல்கள் யாவும் தந்தையான இரணியனின் செவிக்கு எட்டுகிறது. எந்த நேரத்திலே தன் மகன், நாராயணனின் நாமத்தை உச்சரித்து தனது கொள்கைகளை எதிர்த்து வாதிடுகிறான் என்று கேட்டானோ அந்நேரம் முதல் பிரகலாதனைத் தன் மகனானக் கருதாமல் அரியின் பிரதிநிதியாகவும், தனது நேர் விரோதியாகவும் கருதினான். தந்தைக்கும் மகனுக்கும் பகை வளர்ந்தது. தன் மகனை அருகில் அழைத்து நலத்தோடும் அன்போடும் அரியின் நாமத்தை உச்சரிக்கக்கூடாது. அவன் நம் விரோதி என்றும் தம் குலத்தை அழிக்கும் பொருட்டு அவதாரங்களை எடுப்பவன் என்றெல்லாம் அறிவுரைகளைக் கூறினான் இரணியன். தெளிந்த சிந்தனையுடன் தீர்க்க தரிசனமும் கொண்ட பிரகலாதன் அறிவுரை வழங்குவது தந்தையேயாயினும், தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை என்றாலும், தந்தை உண்மையைக் கூறாமல் சுயநலத்தோடு சொல்லுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்கின்றான். இதனால் தனது தந்தைக்கே ஸ்ரீமந் நாராயண மந்திரத்தின் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும், தஞ்சம் அடைந்தால் (சரணாகதி அடைந்தால்) இறைவன் தவறுகளை மன்னிப்பான் என்றெல்லாம் அறிவுரைகளை மகன் சொல்லுகிறான். இவற்றை எல்லாம் கேட்ட இரணியனின் கோபம் அளவு கடந்து சென்றது. ''இரணியாய நம!'' எனச் சொல்லுமாறு வற்புறுத்தினான். ஒப்புக் கொள்ளாத பிரகலாதனுக்கு நாகத்தின் விஷத்

ைதக் கொடுக்கக் கட்டளையிடுகிறான் இரணியன். அங்கே நடந்தது கொள்கைக்கான போராட்டம். தந்தை-மகன் என்ற உணர்வுகள் அவர்களிடம் அற்றுப்போய் விட்டது. தந்தைக்கு அறிவுணர்த்துவதற்காக உயிரையும் துச்சமாக மதித்து விஷத்தைக் குடித்து, தாய் நீலாவதி கதறி அழ நாராயண மந்திரத்தின் மகிமையால், பிழைத்து எழுகிறான் பிரகலாதன். மேலும் வெகுண்ட இரணியன் தன் மைந்தனை யானையை விட்டு மிதிக்கச் செய்கிறான். மலைமேலிருந்து உருட்டிவிடும்படி செய்கிறான். இவ்வளவு கொடுமைகள் செய்தும் நாராயண மந்திரத்தை உச்சரித்து பிரகலாதன் தன் இன்னுயிரைக் காத்துக் கொள்கிறான்.

தான் பல கொடுமைகளைச் செய்தும் கலங்காத மனத்துடன் இருக்கும் பிரகலாதனை நோக்கி கலங்கிய மனத்துடன் நின்ற இரணியன் 'எங்கே உன் ஹரி' என்று கேட்டான். ''ஹரி எங்கும் உளன் எனத் தெரிவித்தான் பிரகலாதன். ''இங்கே இந்த தூணிலே ஹரி இருக்கிறானா'' என்று வினவிய தந்தைக்கு ''தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான் எம் இறைவன்'' என்று பதில் கூறினான்.

அந்தர்யாமியாக அண்டங்கள் யாவற்றிலும் வியாபித்துள்ள இறைவனை இரணியன் தன் அறியாமையால் குழம்பிப் போய் ''இந்தத் தூணில் இருக்கிறானா?'' என்று கேட்டு விட்டான். தன் அரண்மனையின் தூணில், தன் எதிரி எங்கே இருக்கப் போகிறான் என்ற ஆணவத்தில் அத்தூணை கோபமாகப் புடைத்தான் இரணியன்.

அக்கணமே அம்மாபெரும் தூணைப் பிளந்து கொண்டு மனித உருவில் சிம்ம முகத்துடன் நரசிம்மமாக இறைவன் தோன்றி இரணியனைப் பகலும் இரவும் அற்ற அந்திசாயும் வேளையில், வீட்டுக்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் அற்ற வாயிற்படியில் அமர்ந்து, சிறுவனை அள்ளியெடுப்பது போல் எடுத்து, அவ்வரக்கனின் வயிற்றைக் கிழித்துக் குடலை மாலையாக அணிந்து அவன் இரத்தத்தைக் குடித்து அண்டங்களையெல்லாம் இரத்தச் சிவப்பாகும் அளவு மகா கோபம் கொண்டு இரணியனை மகாவிட்டுணு வதம் செய்தார். இரண்யன் பெற்றிருந்த வரங்கள் யாவும் பயன் பெறாத புதிய வழியைத் தேர்ந்தெடுத்து கொடியவனைக் கொன்றார். பிரகலாதன் ''ஓம் நமோ நாராயணாய நம!' என தன் தகப்பனுக்கு எதிராக இறைவனின் பெயரை பலமுறை உச்சரித்து, தன் வாழ்நாள் முழுதும் நாராயண நாமத்தையே செபித்து நாராயணனின் புகழை நிலை நாட்டினான்.

யோக நரசிம்ம வடிவில் தம் சினம் அடங்கி, 'அழகியான் தானே அணியான் தானே' என்று பக்தர்கள் வழிபட்டுய்ய இறைவன் கோயில்கொண்டிருக்கும் திருத்தலமே கடிகாசலம் ஆகும்.

கடிகாசல மலை என்ற பெரும் பெயர் கொண்ட திருமலைக்கொப்பான மலையில் ஸ்ரீ ஸ்ரீலெட்சுமி நரசிம்மரை அர்ச்சாவதார மூர்த்தியாக நாம் கண்டு பக்திப் பரவசம் அடைகிறோம். இம்மலையில் வந்து தவம் புரிந்த சப்தரிஷிகள் ஒரு கடிகையில் அரைமணி நேரத்தில் முத்தி அடைந்த காரணம் பற்றியே இத்தலம் கடிகாசலம் எனப் போற்றப்படுகிறது. இன்றைக்கு அரக்கோணம் சந்திப்புக்கு மேற்கே சுமார் 25 கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ள

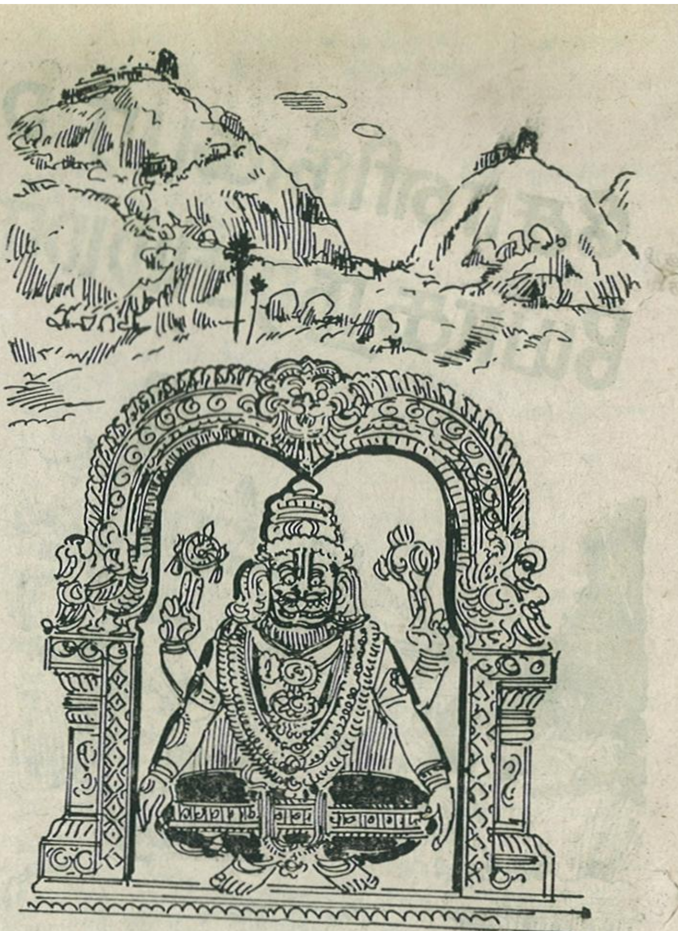

''கடிகாசம் மலை'' சோழிங்கபுரம் என்ற திவ்விய தேசமாக திகழ்கிறது.

சோழநாட்டினை யொத்த வளமிக்கதாய் ஸ்ரீநரசிம்மா உறைவதற்கு ஏற்றதாய் வயல்வளம் சூழ அமைந்ததால் ''சோழிங்கபுரம்'' என்று வழங்கி தற்போது ''சோளிங்கர்'' என்றும் ''சோளிங்கபுரம்'' என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

சோளிங்கர் பஸ் நிலையத்திலிருந்து ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் கொண்டபாளையம் என்ற சிற்றூர் அமைந்துள்ளது. இவ்வூர் சோளிங்கர் நகராட்சியைச் சேர்ந்ததாகும். அவ்வூரில் சென்று இறங்கினால், எங்கும் பச்சைப்பசேலென இயற்கைக் காட்சிகள் விளங்கக் காணலாம். தூய்மையான காற்று, மனதுக்கு இதமான சூழ்நிலை நிலவுகிறது. நாம் ஷேத்திரவாசம் செய்ய வந்திருக்கிறோம் என்ற நிலையை ஏற்படுத்துகிறது. தங்கும் விடுதிகள், திருமண சத்திரங்கள் இங்குபல உள்ளன. கொண்டபாளையம் செல்லும் முன்பு வற்றாத நீர் கொண்ட திருக்குளம் 'தக்கான்குளம்'' காட்சியளிக்கிறது. இப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் யோக நரசிம்மர் திருக்கோயில் கொண்ட பெரியமலை ஏறி விசேஷமாக வழிபடுவர். மற்ற நாட்களிலும் தரிசனம் உண்டு. ஆனால் வெள்ளிக்கிழமை மிகவும் உகந்தது. வெள்ளிக்கிழமைகளில் சுவாமிக்கு விசேஷ திருமஞ்சனம் பூசைகள் முதலியன மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது.

தீராத வினைகளையெல்லாம் தீர்த்து வைக்கும் யோக நரசிம்மர் குடிகொண்ட பெரியமலை ஆயிரத்து முந்நூற்றைந்து படிகளுடன் ஒன்றரை ஏக்கர் பரப்பில் அமைந்துள்ளது. இப்பெரிய மலையும், யோக ஆஞ்சநேயர் கோயில்

கொண்டுள்ள சின்னமலையையும் தக்கான் குளத்தையும் மற்ற பல தீர்த்தங்களையும் அறநிலையத் துறை தன் நிர்வாக அதிகாரியின் பொறுப்பில் நன்கு நிர்வகித்து வருகிறது.

பெரிய மலையையும் சின்னமலையையும் சேவார்த்திகள் நடந்து சென்றே சேவிக்கிறார்கள். பெரியமலைக்கு நடந்து சென்றே பக்தர்கள் தரிசிக்க வேண்டுமென்பது ஐதிகமாகும். உடல் நலமில்லாதோர் ''டோலி'' என்ற சிறு தொட்டில்களில் அமர்ந்து இருவர் தூக்க மலைமேல் ஏறிச் செல்வர். இம்மலைக்கு பேய் பிடித்தவர்கள், மன நலம் குன்றியவர்கள், தீப்பட்ட துன்பம் உடையவர்கள், புத்திர பாக்கியம் இல்லாதவர்கள், வறுமையில் உழல்பவர்கள், நீண்டகால கோரிக்கைகளைக் கொண்டவர்கள் இப்படி பல்வேறு பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள ஸ்ரீயோக நரசிம்மனை வழிபடுகிறார்கள். சின்ன மலையில் உள்ள ஸ்ரீஆஞ்சநேயரையும் வழிபடுகிறார்கள். வீட்டிற்கு வந்த உடனே ஒரு மாற்றம் கிடைக்கிறது. ஏமாற்றம் அல்ல.

ஸ்ரீயோக நரசிம்மப்பெருமாள் உறையும் இத் திருத்தலத்தை திருமங்கை ஆழ்வாரும், பேயாழ்வாரும், மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர்.

'மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை'என்னுள்
'புக்கானை புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்
மலையைத்
'தக்கானை'க் கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
அக்காரக் கனியை அடைந்துய்ந்து போனேனே!'

என்பது திருமங்கையாழ்வார் பாசுரம். தித்திக்கும் சர்க்கரையால் செய்யப்பட்ட பழமாகத் திகழும் அருள்மிகு யோக நரசிம்மரை வழிபட்டு அன்பர்கள் வாழ்வில் தித்திக்கும் இன்பங்களே நிறைந்திடப் பெற்று நலமுற வாழ்வார்களாகுக.

சேக்கிழார்

சேக்கிழார் பெருமானின் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கே தில்லை நாயகனான நடராசப் பெருமான் 'உலகெலாம்' என அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் என்பது உலகறிந்த செய்தி. அந்தச் சொல்லைக்கொண்டே நடராஜப் பெருமானைப் பாடுகிறார் சேக்கிழார்.

நடராசர்

எவரும் அப்பெருமானை உணர முடியாது. ஓத முடியாது. இதனையே உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன் என்றார். உணர்வது மனம்- ஓதுவது வாக்கு. இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டவன் இறைவன். தட்சன் சாபத்தால் அழிய இருந்த சந்திரனைத் தன் தலையில் தாங்கி, என்றும் உலகில், உலவி வாழ அருள் புரிந்தான்- உலாவி உலகத்தை அழிக்க இருந்த கங்கையைத் தலையில் தாங்கிய கருணை-இவற்றை-நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் எனக் குறித்தார். சோதியன் எனக் கூறி-எல்லாச் சோதிகளுக்கும் சோதி-(சூரியன் சந்திரன்-தீ முதலானவை அங்கு பிரகாசிப்பதில்லை அப்பரம்பொருள் தான் உலகிற்கு ஒளியையே அளிக்கிறது. அதன் ஒளியால் தான் மற்றவை ஒளியுடன் விளங்குகின்றன என்ற கதோபனிஷதத்தின் பொருளை நினைவூட்டுவது போல) அலகில் சோதியன் எனக் குறித்து அத்தகைய பெரியோன் அம்பலத்தாடுவான்-அப்பெருமான் திருவடிகளிலிருந்துதான் உலகமே மலர்ந்து உண்டாகிறது.

அப்பெருமானின் திருவடிகளில் வேதமே சிலம்பாக விளங்குகிறது. அத்தகைய திருவடியை மனத்தினால் நினைத்து, வாயினால் பாடி, உடலால் வணங்குவோம் என்றார்.

மனிதப் பிறவி எடுப்பதே மனம் மொழி மெய் களால் இறைவனுக்குப் பணி செய்வதற்கே. தேவர்கள்கூட மனித உருவு கொண்டு பூமியில் பிறந்து இறைவனை வழிபடுவர். உடம்பெடுத்த சிலர் இந்த அருமையை அறியாமல் உள்ளனர் என இரங்கிப் பாடுகிறது சிவஞான சித்தியார்.

கண்ட

''மானுடப் பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்குக்
காயம்
ஆனிடத்து ஐந்தும் ஆடும் அரன் பணிக்காக
அன்றோ?
வானிடத்தவரும் மண்மேல் வந்து அரன்தனை
அர்ச்சிப்பர்.
ஊனெடுத்து உழலும் ஊமர் ஒன்றையும் உணரார்
அந்தோ!''

இறைவனுக்குச் சேவை செய்ய மனிதப் பிறவி வேண்டுமென்று பெரியோர் விரும்பினர். இறையைக் கும்பிடுவதைத் தவிர வீட்டின்பம்கூட வேண்டாம் என்பர். எனவே தில்லை நாயகனான நடராசப் பெருமானை வணங்கினால் உடம்பை அடைந்த பயன் கிடைத்து விடும் என்றார்.

நடனம்

''ஊனடைந்த உடம்பின் பிறவியே
தானடைந்த உறுதியைச்சாருமால்
தேனடைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்
மா நடஞ்செய்வரதர் பொற்றாள் தொழ''.

—நடராசன் அடிமை

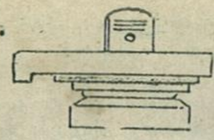

சிவலிங்கச் செம்பொருள்

சைவ சித்தாந்தச் செம்மல்
ஏ. ஆர். தேவராஜ முதலியார்

மற்றும்

பேராசிரியர் தேவ. நடராஜன், எம்.ஏ.,
துணைச் செயலாளர், நிதித்துறை.

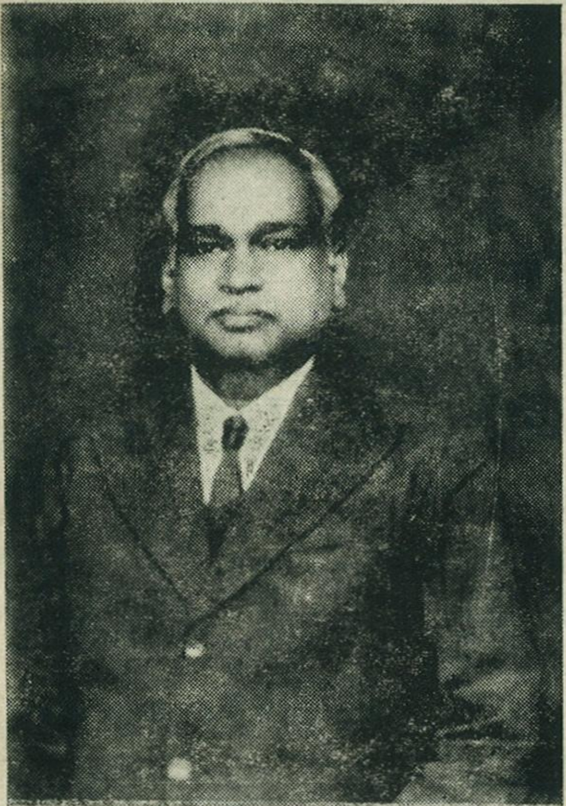

சைவ சித்தாந்தச் செம்மல்
ஏ. ஆர். தேவராஜ முதலியார்

''உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே''

சென்ற இதழில் பீடலிங்கத்தின் அடிப்படைக் கருத்து எவ்வாறு விஞ்ஞான ரீதியாகவும் உறுதிப்படுகின்றது என்பதனையும் ஞானமும் கிரியையும் சமநிலையில் இருக்க வேண்டும் என்பதை பீடலிங்க வடிவம் எவ்வாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்பதனையும் பார்த்தோம்.

இவ்வாறே பிரவிர்த்தி மார்க்கம், நிவிர்த்தி மார்க்கம், இல்லறம் துறவறம், லௌகிகம் வைதீகம், போகம் யோகம், புறவழிபாடு அகவழிபாடு, உலக சேவையாகிய புறச்சேவை, திரிகரண சுத்தியாகிய அகச்சேவை முதலியன மிகுதலும் குறைதலும் இன்றிச் சமநிலையில் நிற்க வேண்டும் என்பதைப் பிள்ளையார் சுழியும், பீடலிங்க உருவமும் நமக்கு விளக்குகின்றன. பீடலிங்க அறிகுறி மக்கள் குணம் குறி செயல் முதலியவற்றைக் கண்டு அமைக்கப்பட்டதென உணரும் புல்லறிவாண்மை கடையினும் கடையதே. இராமன் என்னும் ஒருவன் ஆசிரியனாகவும் நூல் வணிகனாகவும் இருவகைத் தொழில்களை நடத்துவதைக் கண்ட ஒரு சிற்பி, அவனது இரு தொழில்களை உணர்த்தும் குறிகளை ஒன்று சேர்த்து ஒரு வடிவமாக அமைத்தனன். இத்தகையதே பீடலிங்கத்தின் இயல்பும் வரலாறும். எவ்வாறு இராமன் என்பான் பிரிந்ததுமில்லை ஒன்றாகக் கூடினதும் இல்லையோ அதுபோல ஒவ்வொன்றும் இருவகையாகத் தொழிற்படினும் அத்தொழில் பேதத்தால் இருபொருளாகத் தோன்றினும் சிவம் சத்தியாகவும் சிவமுமாகவும், சக்தி ஞானசக்தி கிரியா சக்தியாகவும், மாயை நாதமாகவும் விந்துவாகவும் பிரிந்ததும் இல்லை., ஒன்றுகூடிப் புணர்ந்ததும் இல்லை. இருதன்மையாக பேசப்படும் ஒவ்வொன்றும் தாதான்மிய நிலையில் உள்ளதே. அதாவது, சிவமும் சக்தியும் எப்போதும் பிரிக்கப்படாத தாதான்மிய நிலையில் உள்ளன. அவ்வாறே ஞானசக்தியும் கிரியாசக்தியும், நாதமும் விந்துவும்; இதனையே நர நாராயணர் தன்மை என பகவத்கீதை கூறும். 'நரன்' செயலையும் 'நாராயணன்' ஞானத்தையும் குறிக்கும். நர நாராயணர்களைப் பிரித்தால் உலகம் நடைபெறாது. அவர்களைப் பிரித்துலாகாது என்பதே கீதாசாரம். அதனையே கீதையின் முடிவிலுள்ள சுலோகம் வற்புறுத்தும். இக்கருத்தினையே 'தென்பால் உகந்தான் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடி' எனத் தொடங்கும் திருவாசகப் பாடலும் வலியுறுத்தும்.

சக்தியும் சிவமுமாய தன்மை

''வித்தையோடீசர் சதாக்கியம் சக்தி
சிவங்கள் ஐந்தும்சுத்தத்துவம்''

(சிவஞான சித்தியார் பக்கம் 86)

என்றமையால் விந்துநாதம் என்ற சுத்த தத்துவங்களுக்கு சிவம் சத்தி என்ற பெயர்களும் உண்டு என்பது பெறப்படும். ஆகையால், சத்தியும் சிவமுமாய தன்மை என்பது விந்தும் நாதமுமாயதன்மை என்று பொருள்படும். ''ஞானமே ஆனபோது சிவன்; தொழில் சத்தி'' என்றமையால் ஞான சத்திக்கும் கிரியா சத்திக்கும் சிவன், சக்தி என்ற பெயர்கள் உண்டு. ஆகையால் சத்தியும் சிவமுமாய தன்மை என்பது ஞான சக்தியையும் கிரியா சக்தியையும் குறிக்கும்.

''நவந்தரும்பதம் ஏகநாதனே நடிப்பன்'' என்றமையால் சிவமாகவும் சத்தியாகவும் நடிப்பவன் ஏகநாதனே என்பது பெறப்படும். சிவன் வேறு, சத்தி வேறு அன்று, சிவனது வேறுபாட்டையே, அதாவது தொழில் வேறுபாட்டையே சத்தி என்றும் சிவமென்றும் கூறுவர். சிவனது ஒரு ஆற்றலே ஆக்கலாற்றல் அழித்தலாற்றல் என இருவேறு தன்மையை உடையதாக உள்ளது. ஆக்கும் ஆற்றலை சத்தி என்றும் ஒடுக்கும் ஆற்றலை சிவமென்றும் கூறுவார்கள். ஆகையால், ''சத்தியும் சிவமுமாய தன்மை'' என்பது ஆக்கமும் ஒடுக்கமும் ஆய, இருவேறுபட்ட ஒரு சிவஆற்றலின் தன்மையெனப் பொருள்படும். இது

காலும் கூறியவற்றால் ஒரு இடமாகிய மாயை விந்துவும் நாதமுமாய தன்மையும், ஒரு சத்தியே கிரியா சத்தியும் ஞான சத்தியும் ஆயதன்மையும், ஏகநாதனே சத்தியும் சிவமுமாய தன்மையும், ஒரு சிவ ஆற்றலே ஆக்கலாற்றலும் ஒடுக்கலாற்றலுமாய தன்மையும், ஒரு பொருளே இரு வேறு தன்மையும் செயலும் உள்ளதாக அமைந்திருத்தலும் பெறப்படும். இரு வேறு வகைப்பட்ட செயல்களாகிய தோற்றமும் ஒடுக்கமும் ''இவ்வுலகமெல்லாம் நிறைந்துள்ளமையால், ஒத்தவடிவினை உடைய மக்களுள்ளும், ஒத்தவடிவினை உடைய வேறு பிராணிகளுள்ளும் இருவேறு வகைப்பட்ட ஒடுக்க தோற்நச் செயலை உணர்த்தும் ஒவ்வா ஆண், பெண், குணம் குறி பேதங்கள் அமைத்து வைக்கப்பட்டிருத்தலைக் காண்கிறோம். மானிட வடிவம் போன்ற ஒருவடிவமே இருவேறுபட்டிருத்தலையும் இது விளக்கும். சத்தியே, ஞானசக்தி, கிரியா சத்தியாய் இருவேறுபட்டுத் தொழிற்படினும் அது பிரிக்கமுடியாத தாதான்மிய நிலையில் ஞானமும் கிரியையும், ஒடுக்கமும் தோற்றமுமாகக் கலந்து நிற்றலை பீட லிங்கத்தின் இயல்பு எடுத்துக் காட்டும். உலக தோற்றத்திற்கும் ஒடுக்கத்திற்கும் இருப்பிடம் ஆக இருத்தலையும் இப்பீட லிங்க அறிகுறி உணர்த்தும், ஆகையால் ''இவ்வாழ்க்கை எல்லாம்'' ஞானமும் கிரியையும் தொழிற்படுவதால் ''வந்த ஆக்கம்'' (அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கையெல்லாம்); சிவஞான சித்தியாரில் ஞானமும், ஒடுக்கும் ஆற்றலும், நாதத் தத்துவமும், நாத தத்துவத்தை அதிட்டிக்கும் பதியும் சதாசிவமும், பரசிவமும், பரமசிவமும்'' சிவம் என்னும் ஒரே பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறே கிரியையும், விந்து தத்துவமும் விந்து தத்துவத்தை அதிட்டிக்கும் சத்தியும், சதாசிவ நிலையிலுள்ள கிரியாசத்தியும் பராசக்தியும்'சத்தி' என்னும் ஒரே பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. சிவம், ஞானம் ஒடுக்க செயல் முதலியவைகளை ஆணாகவும், சக்தி, கிரியை ஆக்க செயல் முதலியவைகளைப் பெண்ணாகவும் உவமித்து 1. சக்தியைச் சிவம் அதிட்டித்தலை 2. ஞானசக்தியோடு கிரியா சக்தி கலந்திருத்தலை. 3. ஞானமும் கிரியை கலந்து நிற்றலை. 4. நாததத்துவம் விந்து தத்துவம் கலந்திருத்தலை உவந்து இருவரும் புணர்ந்து என உருவகப்படுத்துவதினாலும் சிவத்தினின்று சத்தி வெளிப்படுதலையும் ஞானசத்தியினின்று கிரியா சத்தி தோன்றுதலையும், நாத தத்துவத்தினின்று விந்து தத்துவம் தோன்றுதலையும்'ஈன்று' என உருவகப்படுத்துவதினாலும், ஞானமும் கிரியையும் கலந்து நிற்கின்ற சதாக்கிய தத்துவத்தினின்று ''உலகு, உயிர் தோன்றுதலை ''உலகு உயிர் எல்லாம் ஈன்றும்'' என உருவகப்படுத்துவதினாலும் மன மயக்கமும் தவறான எண்ணங்களும் கொள்கைகளும் உண்டாகின்றன.

ஒரு புடை உருவகத்தையும் ஒருபுடை உவமையையும் முற்று உருவகமாகவும் உவமையுமாக ஆக்கி, செய்யுளில் உள்ள எல்லாப் பதங்களுக்கும், உருவகத்திற்கும் உவமைக்கும் ஏற்றவாறேபொருள் கொள்வதால் தவறான கருத்துக்கள் உண்டாகின்றன. உதாரணமாக பீடலிங்க வடிவம், மக்கள் உடல் உறுப்புக்களைக் குறிக்கின்றது என்றுஎண்ணுதற்கு இடமுண்டாகிறது. சிலர் பீடலிங்க வடிவம் தற்கால நாகரீகத்திற்கு மாறுபட்ட நாகரீக காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும், அக்காலத்தில் மக்களது சில உடல் உறுப்புக்கள் இழிவாகக் கருதப்படாமலிருந்திருக்கலாம் என்றும் எண்ணுகிறார்கள்.

ஆண், பெண் உருவத்தையும் குணம் குறி உவமையையும் முற்று உவமையாக்காமலும் இயற்கைக்கு மாறுபட்டவைகளை விலக்கியும், ''புராண வரலாறுகளை மறந்தும், நடு நிலையில் நின்று ஆராய்ந்தறியும் அறிஞர்களுக்கு பீடலிங்க வடிவம் மக்களது உடல் உறுப்புக்களைக் கண்டு எக்காலத்தவராலும் அமைக்கப்படவில்லை என்பது தெற்றனப் புலனாகும். பீடலிங்க வடிவம் தீ வடிவத்தைக் கண்டே அமைக்கப்பட்டது என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. தீயைக் கடவுளுக்கு உவமையாகக் கொள்ளுதலை எல்லா சமயத்திலும்

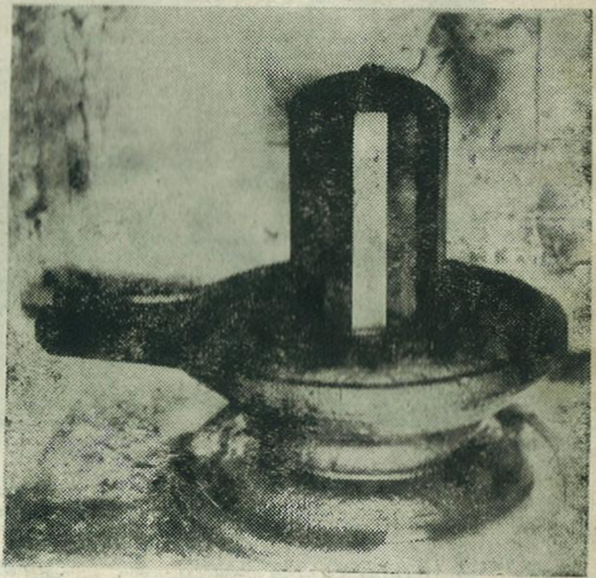

எக்காலத்தினரிடத்தும் எல்லா இலக்கண இலக்கியங்களிலும் காணலாம். மண்ணை ஜடத்திற்கும், தண்ணீரை உயிருக்கும், தீயைக் கடவுளுக்கும் ஆராய்ந்தறியும் அறிஞர்களுக்கு பீடலிங்க வடிவம் மக்களது உடல் உறுப்புக்களைக் கண்டு எக்காலத்தவராலும் அமைக்கப்படவில்லை என்பது தெற்றெனப் புலனாகும். தீ எப்பொருளிடத்து இருப்பினும், வெளிப்படாதபோது அப்பொருளாகவே இருந்தும், வெளிப்பட்டபோது 'அப்பொருளினும் வேறாகியும், அப்பொருளைத் தனது செயலால் ஒடுக்குவதாலும் எதனுடனிருந்தபோதிலும் அதனாற் தாக்கப்படாமலும், தனது தன்மையில் எவ்விதமாறுதல் இன்றியும் இருத்தலாலும், அருவமாகவும், உருவமாகவும் அருவுருவமாகவும் வடிவம் கொள்ளும் தன்மையை உடைத்தாய் இருத்தலாலும் எதனிடத்து எவ்வடிவம் கொள்ளினும் அதன் தன்மை மாறாமையாலும் எவ்வளவு சிறியதாகவும் பெரியதாகவும் வடிவம் கொள்ளக்கூடியதாக இருப்பதாலும், எதனின்று தோன்றினும் தனது வடிவம் வேறு பொருளால் ஆக்கப்படாமல் தன் மயமாகவே இருப்பதாலும் இருளைப் போக்கி ஒளியைத் தருகின்றமையாலும், சுடராக நிலைத்திருத்தலோடு பிரகாசமாய் வட்ட வட்டமாக வியாபிக்கின்ற இரு வேறு வகைப்பட்ட செயலையும், ஆக்கும் அழிக்கும் என்ற மாறுபட்ட ஆற்றலையும் உடையதாக இருப்பதாலும், தன்னைச் சார்ந்த பொருள்களைத் தூய்மைபடுத்தும் குணமுடையதாக இருத்தலாலும் இன்னோரன்ன பல சிறப்பான கடவுற்றன்மைக்கு ஏற்ற குணங்களை உடைத்தாய் இருக்கின்றமையாலும் தீ வடிவத்தையே பீட இலிங்க வடிவமாக ஆன்றோர்கள் அமைத்தனர்.

யோகிகள் அருட்ஜோதி வடிவமாகவே பரம பொருளைத் தம்முள் (சாட்சாத்கரிக்கின்றனர்) பிரத்யட்சமாகக் காண்கின்றனர். ''சுத்த சமாதி

சேக்கிழார் சுவாமிகள் - குருபூஜை நாளான வைகாசி பூசம் 28-5-90 அன்று குன்றத்தூரில் நடைபெற்ற தெய்வச்சேக்கிழார் விழாவில், திருமந்திரச்செம்மல் திருமிகு **டி. வி. வெங்கட்ராமன்,** ஐ. ஏ. எஸ். அவர்கள் தலைமையேற்றுச் சிறப்புரையாற்றினார்கள். அரசின் நிதித்துறைத் துணைச் செயலாளர் பேராசிரியர் **தேவ. நடராசன்,** எம்.ஏ., திருக்கோயில் இதழாசிரியர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம் உள்ளிட்ட சான்றோர்கள் பலரும் பங்கேற்றனர். தமிழகத் தெய்வச் சேக்கிழார் மன்றத் தலைவர் திரு மு. கிருட்டிணன் ஐ.ஏ.எஸ். (ஓய்வு) மன்றப் பொதுச்செயலாளர் சி.பாலசுப்பிரமணியம் ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்.

நிலையில் எனக்கு சாட்சாத்கரமான இறைவடிவம் ஜோதி லிங்கமே. எங்கு நோக்கினும் எவரை நோக்கினும் அங்கே அவருள் ஒளிமயமான இலிங்க வடிவாகவே இறைவன் இருத்தலை மிக தெளிவாக நான் காண்கிறேன். எனக்கு மேல்வளைந்த ஆகாயமும் இலிங்க வடிவமாகவே தோன்றுகிறது. சகஸ்ராரசக்தி பெற்று நாதவிந்து கலை அறிந்து முச்சுடர் கண்டு இரண்டற கலந்த சித்தானந்த முக்தி முதல்வர் நீலமயமான பீடத்தின் மேல் ஏற்றிய கனல் பிழம்பான இலிங்கம் போலவே பரம்பொருளைக் காண்கின்றனர். ''நீல மேகத்தில் மிளிரும் மின்போல்'' என்று புருஷ சூக்தம், இதயபரமாத்மனை விளக்குகின்றது. ஒருமின்சாரத்தில் இணைந்த இரண்டு மின் ஒட்டங்கள் போன்றன சக்தியும் சிவமும். இந்த ஆழ்ந்த தத்துவங்களையே இலிங்க வடிவமாய் அமைத்து முற்றறிவாளரான அருள் சுடர் ஞானிகளும் யோகிகளும் விளக்கினர் என்று சுத்தானந்த பாரதியார் திருமந்திர விளக்கத்தில் விளக்குகின்றார். ''சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே'' என்றார் மணிவாசகப் பெருமானும், இதனையே அருள்ஜோதி என்று இடையறாது போற்றினர் எங்கும் அருள் ஜோதியைக் கண்ட அருள்வள்ளல் இராமலிங்க அடிகளார்.

கடவுள் ஏகம், ஜெகஜீவபரம் அத்துவைதம் என்பதை வலியுறுத்தி, இவைகள் பிரித்து பேசப்படினும் செயலிலே மாறுபட்டு தோன்றினும் பிரிக்க முடியாத ஒன்றுபட்ட நிலையினை உடையன என்பதை விளக்கிக் காட்டும் அறிகுறியே பீடலிங்கம். இருபொருள் கூடுதல் அன்று ஒரு பொருளே இருவகையாக தொழிற்படும் என்பதையே இவ்வடையாளம் எடுத்துக் காட்டும். ஆணும் பெண்ணும் கூடிக் குலாவுவதாக உருவகப்படுத்திக் கூறுவது, தோற்றத்தின் உருவகமே அன்றி உண்மையை விளக்குவதன்று. இவ்வுருவகம் உண்மையை மறைத்துப் பொய்யை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வுருவகத்தால் தவறான எண்ணங்களும் கொள்கைகளும் அனுட்டானங்களும் சைவ சமயத்திற்கு இழுக்கும் உண்டாக்குகின்றன. ஆகையால் உண்மையை விளக்கிக் காட்டுவது சைவ அன்பர்களின் கடமையாகும்.

''சத்தியும் சிவமுமாய தன்மை'' என்று தொடங்கும் பாடல் பரம்பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் முதலா தலைக் கண்கூடாக விளக்குதலேயாகும். முதல்வனுக்குரிய பொது இயல்புகள் அனைத்தையும் தொகுத்து இச்சிவலிங்கச் செம்பொருள் கூறுகின்றது. இதை சிவஞான சுவாமிகளும் தமது சிற்றுரையில் விளக்கமாக எடுத்துக் காட்டி உள்ளார்கள். ஆகையால் இச்செய்யுளுக்கு வேறு வகையான கருத்துக் கொள்ளுதல் தவறேயாகும்.

'' தரையுற்ற சத்தி தனிலிங்கம் விண்ணாம்
திரைபொரு நீரது மஞ்சன சாலை
வரைதவழ் மஞ்சு நீர், வானுடு மாலை
கரையற்ற நந்திக் கலையும் திக்காமே''

கம்பரின் இராமாவதாரம்

டாக்டர் **ந. அமிர்தலிங்கம்** **[20]**

கங்கையின் வடகரையில் தவசீலர்களோடு வந்து வீற்றிருக்கிறார் அயோத்தி தசரதரின் அருந்தவப்புதல்வர் இராமர் என்று கேள்விப்பட்டு பக்தியுணர்வு பொங்க அவரைத் தரிசிக்கும் பேரவாவோடு தம் பரிவாரங்களும் புடைசூழ விரைந்து வந்து சேருகிறான் வேடுவர்கள் தலைவனான குகன். தூய்மையான கங்கைத் துறையில் படகு விடுபவனாய் அதன் ஆழத்தை அளந்தறிந்தவனான குகன் ஆயிரம் மரக்கலங்களுக்குத் தலைவனும் ஆவான். எளிய வேடுவர் குலத்தில் பிறந்தவன் ஆயினும் இராமர்பால் அளவிறந்த பக்தி பூண்டவன். அப்பக்தியின் காரணமாகவே இராமராலும் 'தம்பி' என்று சிறப்பிக்கப்பட இருப்பவன். அத்தகு குகனின் தோற்றப் பொலிவை வருணித்துப் பாடுவதில் களிபேருவகை காண்கிறார் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர்.

ஆயிரம் அம்பிகளுக்கு (ஓடங்களுக்கு)நாயகன், போர்க் குகன் எனும் நாமத்தான், தூயகங்கைத் துறைவிடும் தொன்மையான், காயும் வில்லினன், கற்றிரள் தோளினான், துடியென்னும் பறையுடையவன், வேட்டை நாய்களைக் கொண்டவன் தோலினால் தைத்த செருப்பை அணிந்த பெரிய கால்களை உடையவன், இருளைப்போல் மிகவும் கரிய நிறத்தையுடையவன், ஊதுகொம்பு, துந்துபி, சங்கு, பேரிகை, பமபை முதலான இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு ஆரவாரிக்கின்ற சேனையுடையவன், இடையிலிருந்து தொடைவரையிலும் அணியும் காளகம் எனும் குறுங்கால்சட்டை அணிந்தவன், புலியின் வாலை அரைக்கச்சாகச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டிருப்பவன், பலகறைகளால் ஆன ஆரத்தைப் பூண்டவன், தலைமுடியில் நெற்கதிரைச் செருகிக் கொண்டிருப்பவன், கறைபடிந்த கூர்மையான வாளை உடையவன், நாகமும் நடுங்கும் கடுமையான பார்வையுடையவன், மீனையும் ஊனையும் உண்ணும் புலால் நாற்றம் வீசும் வாயை உடையவன், மலர்ச்சியற்றமுகமும், கனல்எழ விழித்துப் பார்க்கும் கொடிய பார்வையும், 'காலனும் அஞ்சப் பேசும் கடுங்குரலும் கொண்டவனான குகன் கங்கைக்கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரமெனும் ஊரில் வேடுவர்க்கு அரசனாய் வாழ்பவன்; அவன் தன் பரிவாரங்கள் புடைசூழ இராமரைத் தரிசிக்க தேனையும் மீனையும் காணிக்கைப் பொருளாய்க் கொண்டு வந்தனன் என்று விரிவுபடப் பாடுகிறாா கம்பர்.

''சிருங்கி பேரமெனத் திரை கங்கையின்
மருங்கு தோன்று நகருறை வாழ்க்கையன்
ஒருங்கு தேனொடு மீன்உபகாரத்தான்
இருந்த வள்ளலைக் காண வந்தெய்தினான்.''

தவசீலர்களின் தவச்சாலையை நெருங்கும் போதுதான் ஆரவாரமிக்க தம் பரிவாரங்கள் புடைசூழ அங்குச் செல்வது தவறு என்பதாக உணர்கிறான். அவ்வாறு உணர்ந்ததும் தன் பரிவாரங்களைத் தவச்சாலைக்குத் தூரமாய் இருக்கச் செய்து, தானும் தன் வில்லையும் வாளையும் நீத்தவனாய், இராமர் வீற்றிருக்கும் தவச்சாலையின் வாயிலை அடைகிறான். வாயிலில் நின்றவாறே ''இறைவா! இன்றே நின் பணி செய்திட, நன்றே வநதனன நாயடியேன் யான்'' என்று உரக்கக் கூவுகிறான். குகனின் கூவல் கேட்ட இலக்குவன், அவன் நிற்கும் வாயிலுக்கு விரைந்து வந்து ''யார்? என்ன வேண்டும்?'' என வினவுகிறான். ''தேவரீர் தொழுகின்ற இராமபிரானின் திருவடிகளைத் தரிசிக்க வந்திருக்கும் நாயடியேன் யான், கங்கையில் ஓடம் விடும் வேடுவன்'' என்று குகனும் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறான். இலக்குவன் இராமரிடம் சென்று குகன வருகையைத் தெரிவிக்க அவரும் பரிவுடன் குகனை அழைத்து வருமாறு கூறுகிறார். இலக்குவனுடன் தவச்சாலைக்குள் செல்லும் குகனும் கண்ணழகுடைய இராமபிரானைக் கண்ணைப் பெற்ற பயனுண்டாகக் கண்டு களித்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்குகிறான்.. பின் எழுந்து நிற்கும் போதும் வணக்கம் தோன்றத் தன் உடம்பை வளைத்தும், கையால் வாயைப் புதைத்தும் மிகப் பணிவுடன் நிற்கின்றான் குகன்.

''அமர்க'' என்று இராமர் திருவாய் மலர்ந்து கூறிடும் போதும் குகன் அமராதவனாய் நிற்கின்றான். ''தேவரீருக்கு அமுதாகத் தேனையும் மீனையும் மிக நல்லனவாக ஆய்ந்து கொண்டு வந்துள்ளேன். இவற்றை ஏற்கத் தேவரீர் திருவுள்ளம் ஒப்புமா?'' என்றும் ஐயத்துடனேயே வினவுகிறான் குகன். மாதவர்களோடு மாதெய்வம் போல் வீற்றிருக்கும் இராமருக்கு மீனைக்கொடுப்பது தகாது என்பதாக அவன் இப்பொழுது உணர்ந்து கொண்டே அவ்வாறு தயக்கத்தோடு வினவுகிறான். அன்பினால் அமைந்த காதலால் குகன் கொண்டு வந்திருக்கும் ஆக்காணிக்கைப்

பொருட்களை இராமரும் அலட்சியப்படுத்தாமல் ''அன்பொடு பொருந்திய இவை கிட்டுதற்கரிய அமிர்தத்தை விடவும் சிறந்தவையே. மிகப்பவித் திரமானவையே, நாம் அங்கீகரித்து இவற்றை உண்டனம்'' என்று கூறி அவற்றைக் குகனிடமே திரும்பக் கொடுத்துவிடுகிறார்.

''அரியதாம் உவப்ப உள்ளத்தன்பினால் அமைந்த காதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால் அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றே
பரிவினிற் றழீஇய வென்னிற் பவித்திரம் எம்மனோர்க்கும்
உரியன இனிதின் நாமும் உண்டனம் அன்றோ என்றான்''

குகனார் காணிக்கையை இவ்வாறு உகந்து உண்டதாகவே கொண்டு ஆசிர்வதிக்கும் இராம பிரான் ''நாளை விடியலில் கங்கையைக் கடக்கக் கருதியுள்ளோம். நீ உன் சுற்றத்தாரோடு ஊருக்கு மீண்டு, 'நாளை நாவாயோடு வருக'' என்று திருவாய் மலர்கிறார். இராமரைத் தவக்கோலத் தில் கண்டது முதலாகவே சொல்லொணா வேத னையில் ஆழ்ந்திருக்கும் குகன் ''நாளை வா'' என்று இராமர் கூறக் கேட்டதும் அவரைப் பிரிய இயலாத சோகத்தில் பெரிதும் வருந்துகிறான்.

''அரசகோலத்தில் உம்மைக் காண்பதன்றித் தவக்கோலத்தில் காண நேர்ந்த என் கண்களை யான் காண நேர்ந்த அப்பொழுதே பறித்து வீசி யிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாத என்னை அன்பில்லாதவன் என்று எண்ணியோ பிரிந்து செல்லுமாறு கூறினீர்கள். நான் உம்மை நீங்கிச் செல்ல மாட்டேன. உம்முடனே இருந்து உமக்குத் தொண்டு புரிகுவேன்'' என்று உருக்கமுடன் கூறு கிறான் குகன்.

''கார்குலா நிறத்தான் கூறக் காதலன் உணர்த்து வான்இப்
பார்குலாம் செல்வ! நின்னை இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வனேன்யான் இன்னலின் இருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன் நானது ஐய! செய்குவேன் அடிமை என்றான்''

''தீராக் காதலன்'' ஆகும் குகனின் அன்புள் ளத்தை அறிந்துகொள்ளும் கருணை வள்ளலாகிய இராமரும் ''யாதினும் இனிய நண்ப! இரவுநீ இங்கேயே இருக்கலாம்'' என்று அனுமதி அளிக்க அது கேட்டுப் பெருமகிழ்வு கொள்கிறான் குகன்.

இராமபிரானுக்குப் பகைவராலும், கொடிய வனவிலங்குகளாலும் எத்தகைய சிறு ஊறும் நேராதவாறு கண்விழித்துக் காவல்புரிய வேண்டு மெனத் தன் சேனைகளுக்கு உத்திரவிடும் குகன் தானும் உடன் இருந்து காவல்புரிகின்றான. இராமரும் சீதையும் தவசீலர்களின் பர்ணசாலைக் குள் படுத்துறங்காமல், தரைமீதே சீராக வளர்ந் திருக்கும் நாணற் புல்லே படுக்கையாக அதன்மீது படுத்துறங்குகிறார்கள். இலக்குவன் தானும் தன் வில்லேந்தி காவல் புரிகிறான். இலக்குவனை அணுகி குகன் ''யான் காவல் செய்வேன். நீங்கள் கண் உறங்குங்கள்'' என்று அன்புடன் வேண்டு கிறான். ஆனால் இலக்குவனோ ''பஞ்ச சயன மெத்தையில் இனிதே படுத்துறங்க வேண்டிய இராமர், வெறும் புல்தரையில் படுத்திருக்கக் கண்ட என் கண்களுக்கு இனி உறக்கம் இல்லை'' என்று கூறி உறங்க மறுத்துவிடுகிறான். இலக்கு வன் இன்று ஒருநாள் மட்டுமல்ல, இராமர் வன வாச காலமான பதினான்கு ஆண்டுக் காலமும் கண்ணுறக்கம் கொள்ளப் போவதில்லை என்பதை இங்கே இனிதே எடுத்துக் காட்டுகிறார் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர். நித்திராதேவி இலக்கு வனை நாடி வந்து நின்றாள். ''அயோத்தி மீளும் காலத்தில் வா. இப்போது வாராதே'' என்று இலக்குவன் ஆணையிட''அவ்வாறே செய்கிறேன்'' என உறுதி கூறி துயில்மாதும் இலக்குவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனள் என்று கம்பர் காட் டும் பாடல் பின்வருமாறு:

''மறக்கண் வாள் இளைய வீரன் ஆணையை மறுத்தல் செல்லா
உறக்கமா மாதும் அண்ணல் உபய பங்கயங்கள் போற்றித்
துறக்கமாம் எனனலாய தூய்மதில் அயோத்தி எய்தி
இருக்கும்நாள் எந்தை பாதம் எய்துவல் என்று போனாள்''

நித்திராதேவிக்கு விடைகொடுத்து இலக்குவன இவ்வாறு இரவு முழுதும் கண்கொட்டுதல் இன்றிக் கையும் வில்லுமாய் காவல்புரிகிறான். இராமர் தவக்கோலம் பூண்டதற்கான காரணம் ஒன்றும் இதுவரையில் அறிந்துகொள்ளாமல் இருப்பவ னான குகனும் இலக்குவன் இரவுக் காவல் புரிகை யில் அவனை அணுகி அதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொள்கிறான். இராமரின் தவக்கோலத் திற்கான காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டதும், இராமர்மேல் குகனுக்கிருக்கும் பக்தி மேலும் பன் மடங்கு வளர்கிறது. ''பூமிதேவி தவம் செய்தவ ளாய் இருந்தும், அத்தவப் பயனை முழுதும் பெற்றி லளே! இது என்ன ?'' என்பதாகக் கூறியும், இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய மூவர் இத்தகைய துயருறு அதைக் கண்டும் உயிர் தாங்கி நிற்கும் அவலம் தனக்கு நேர்ந்ததே என்பதாக எண்ணியும் கண்ணீர் அருவி பெருக் கியவாறு இரவு முழுவதும் காவல் புரிந்து நிற் கின்றான் குகன்.

''தம்பி நின்றானை நோக்கித்
தலைமகன் தன்மை நோக்கி
அம்பியின் தலைவன் கண்ணீர்
அருவிசோர் குன்றின் நின்றான்.''

இனிச் சூரியோதயத்தை வர்ணிக்கும் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர், உலகோர் இறப்பு மற்றும் பிறப்புகளோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டும் மிகச் சிறந்த பாடல் ஒன்றையும் இங்கே கண்டு மகிழலாம்.

''துறக்கமே முதல வாய
தூயன யாவை யேனும்
மறக்குமா நினையல் அம்மா
வரம்பில தோற்ற மாக்கள்
இறக்குமா றிதுவென் பான்போல்
முன்னைநாள் இறந்தான் பின்னாள்
பிறக்குமா றிதுவென் பான்போல்
பிறந்தனன் பிறவா வெய்யோன்''

உலகமாந்தரைப் போலப் பிறத்தலும் இறத்தலும் இன்றி என்றும் நிலையாக இருப்பவன் சூரியன். ஆனாலும் உலக மாந்தர் முன்னாளில் இறப்பவர், பின்னாளும் மீண்டும் உடல் கொண்டு பிறப்பர் என்பதை உணர்த்துவதைப் போலவே மாலையில் அஸ்தமித்துக் காலையில் உதயமாகிறான். சொர்க்கம் முதலான சுகபோகங்களை விழையும் விருப்பமே மாந்தர் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதற்குக் காரணமாகும். சொர்க்கம் முதலான சுகபோகங்களை நாடாமல் இறைவன் திருவடியாகிய முத்தியை மட்டுமே மாந்தர் நாடிடில் பிறவாமையைப் பெறலாம் என்ற அரிய தத்துவத்தை உணர்த்துவன தப் போலப் பிறவா வெய்யோன் உதயமானான் என்று பாடியிருக்கும் கம்பரின் பாடல் நயம் நாம் கற்றுணர்ந்து மகிழத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறு சூரியன் உதயம் ஆக, தாமரைகள் மலர்கின்றன. தாமரை போல்பவளான சீதையும், சூரியனான தன் நாயகன் திருமுகம் நோக்கித் தானும் கண்மலர்ந்து விழித்தெழுகின்றாள். உதய காலத்தில் செய்தற்குரிய கடமைகளை உவந்து செய்து முடித்த பிறகு இராமரும், கங்கையைக் கடப்பதற்கு மரக்கலம் கொண்டுவருமாறு குகனை ஏவுகிறார். இராமரின் பிரிவால் தன் இன்னுயிர் தன்னை நீங்குவதாக உணர்ந்து உருகும் குகனும் இவ்வாறு இராமரை வேண்டுகிறான்; ''உங்கள் வனவாச விரதத்திற்கு ஏற்றதான வனமே எங்கள் வாழ்விடமும், இங்கே வசதியாக வாழ்வதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் எல்லாம் குறைவில்லாமல் இருக்கின்றன. தேன் இருக்கிறது. தினை இருக்கிறது. சுவையான ஊனும் இருக்கிறது. நீராட கங்கை நதி இருக்கிறது. விளையாடி மகிழ கானகம் இருக்கிறது. சுகமாக உறங்கப் பரண்களும், உண்ணப் பல்வகை தின்பண்டங்களும் இருக்கின்றன. உங்களுக்குக் குறிப்பறிந்து பணிபுரிய யானும், ஐந்து லட்சம் வேடுவர்களும் இருக்கின்றோம். நீங்கள் எங்கும் செல்ல வேண்டா. உங்கள் வனவாச காலம் முழுவதும் எங்களுடன் நீங்கள் வாழ்வதை எங்கள் பெரிய பேறாக எண்ணுகிறோம். திருவுளம் இசையுங்கள்''.

''தேனுள தினையுண்டால் தேவரும் நுகர்தற்காம்
ஊனுள, துணை நாயோம் உயிருள, விளையாடக்
கானுள; புனலாடக் கங்கையும் உளதன்றோ
நானுள தனையும் நீயினிதிரு நடஎம்பால்''

''ஐயிரு பத்தோடைந் தாயிரர் உளர்ஆணை
செய்குநர் சிலைவேடர் தேவரின் வலியரால்
உய்குதும் அடியேம் எம் குடிலிடை ஒருநாள் நீ
வைகுதி எனின் மேலோர் வாழ்விலைபிறிதென்
றான்''

குகன் இவ்வாறு வற்புறுத்தி நம்மைக் கேட்டுக் கொண்டால் நாமெல்லாம் எவ்வித சிரமமுமின்றிச் சிருங்கிபேரத்திலேயே தங்கியிருந்துவிட எளிதில் இசைந்துவிடுவோம். ஆனால் இராமரோ தம் அவதார நோக்கம் நிறைவேறிட உகந்த இடம் சிருங்கிபேரம் அல்ல என்பதால் குகனார் வேண்டுகோளுக்குத் திருவுள்ளம் இசையவில்லை.

'அண்ணலும் அதுகேளா அகம்நிறை அருள்மிக்கான்
வெண்ணிறநகைசெய்தான் வீரன்நின் உழையாம்
புண்ணிய நதியோடிப் புனிதரை வழிபாடுற்று
எண்ணிய சிலநாளில் குறுகுதும் இனிதென்றான்''.

''பதினான்கு வருட வனவாசம் முடிவுற்றபின் சிருங்கிபேரம் வருவோம்'' என்று கூறினால் ''அவ்வளவு காலமா?'' என்று அன்பின் வடிவமான குகனாரின் மனம் வருந்தக்கூடும் என்பதால் ''எண்ணிய சிலநாளில் வருவோம்'' என்று இராமபிரான் திருவாய் மலர்ந்திருக்கும் நயம் இங்கு நாம் எண்ணி மகிழத்தக்கது.

இராமருடைய விருப்பப்படியே குகன் சிறந்ததொரு நாவாயைக் கொண்டு வருகிறான். இராமருடைய பிரிவாற்றாமல் அனலில் பட்ட மெழுகாக முனிவர்களும் உள்ளம் உருகுகிறார்கள். அவர்களிடம் விடை பெற்று இராமர், சீதை, இலக்குவன் மூவரும் இனிதினில் ஓடத்தில் ஏறிக்கொள்கிறார்கள். நீண்ட துடுப்புகளைக் கொண்ட பெரியதொரு நண்டு நீரில் விரைந்து செல்வதுபோல நாவாயும் விரைந்து செல்கிறது. பாலினும் இனிய மொழி பயிலும் சீதையும், பகலவன் போல் மேனி ஒளி பெற்றுத் திகழும் இராமரும் எளிய மானிடர்களைப் போல் இனி என்ன துன்பம் வரக்கூடுமோ என்ற எதிர்கால அச்சம் சிறிதும் இல்லாதவர்களாய் கங்கை நீரைக் கைகளால் வீசி எறிந்து விளையாடிவாறே பயணம் செய்யும் அவ்வினிய காட்சியை

''பாலுடை மொழியாளும் பகலவன் அனையானும்
சேலுடை நெடுநன்னீர் சிந்தினர் விளையாடத்
தோலுடை நிமிர்கோலிற் துழவிய நெடுநாவாய்
காலுடை நெடுநெண்டிற் சென்றது கடிதம்மா''

என்று வர்ணிக்கிறார் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர்.

ஓடத்தைக் குகன் துழாவிச் செலுத்தியபோதும், கங்கை தானே தன்கையால் இராமர், சீதை, இலக்குவனரைத் தாங்கிச் செல்லுவது போலவே இருக்கிறது இக்காட்சி என்றும் பாடுகிறார் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர். கங்கையின் தென்கரையைச் சென்று சேர்கிறது ஓடம். கரையிறங்கிக் கொள்கின்றனர் மூவரும். தன்னையும் உடன் அழைத்துச் சென்றிட மாட்டார்களா என்று தவிக்கிறான் குகன். ''சித்திரகூட மலை செல்ல வழி கூறு'' என்று இராமர் வினவ 'அடிநாயேன் ஓதுவது ஒன்றுஉளது' என்று இராமபிரானுக்காகத் தன் இன்னுயிரையும் தரவல்ல பரிவினன் ஆகிய குகன் தன் விருப்பத்தைக் கூறத் தொடங்குகின்றான். ''எங்கள் வாழ்விடமான சிருங்கிபேரமும் ஒரு வனம்தான். அங்கேயே நீங்கள் தங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் வேண்டினேன். அதற்குத் தாங்கள் இசைந்திடவில்லை. இப்பொழுது தாங்கள் புறப்படும் வனத்திற்கேனும் என்னை உடன் அழைத்துச் செல்லுங்கள். நாயேன் உம்முடன் வரும் பேறு பெறுவேனேயானால் அரிதான காட்டுவழிகளில் எளிதாகச் செல்லத்தக்க வழிகளை உண்டாக்குவேன். ஆங்காங்கே வசிப்பதற்கு ஏற்றவாறு பர்ணசாலை அமைத்துத் தருவேன். உண்பதற்கு வேண்டிய காய்கனிகளையும் சுவையான குடிநீரையும்

அவனிடம் நம்பிக்கை வை

அவனுடைய அருளின் மீது நம்பிக்கை வைத்து நேர்மையான வாழ்வை நடத்துங்கள் அந்த வாழ்வு எளியவர்களுக்கு சேவை செய்வதிலும், இறைவனின் அருமை பெருமைகளை எண்ணி மகிழ்வதிலும் கழிய வேண்டும் கடமையை நன்கு ஆற்ற பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். இறைவன் கண்டிப்பாக வேண்டுகோளுக்கு அருள் புரிவான்.

—ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபா

தேடிக் கொண்டுவருவேன். கொடிய வனவிலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றைத் தூரப் போக்குவேன். அழகான மான்களை விளையாடப் பிடித்து வருவேன். நானும், என் ஆற்றல்மிக்க சேனையும் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வராமல் காப்போம். பகைவர்களால் ஒரு துன்பம் உங்களுக்கு வர நேருமானால் உங்களைக் காக்க எங்கள் உயிரையும் முன்பலியாக்குவோம்; திருவுளம் இசைந்து உடன் வர எங்களுக்கும் உத்திரவு கொடுங்கள்'' என்று தன் கோரிக்கையை மீண்டும் தெரிவிக்கின்றான் குகன்.

மாசுமறுவற்ற தூய்மையான குகனின் பக்தியுள்ளம் இராமபிரானை மனம் நெகிழ செய்கிறது. என்னும் தம் பணிக்காகக் குகனை உடன் அழைத்துச் செல்லவும் அவர் திருவுளம் இசையவில்லை. குகனுக்குள்ள கடமைகளைக் குகன் மனம் கொளவே எடுத்துக் கூறுகிறார் இராமபிரான். ''என் உயிரே போன்ற நீ என் தம்பி; இலக்குவனும் உன் உடன்பிறப்பே. சீதையும் உனக்கு உறவுபூண்ட தோழியாவாள். என்னை இது 'செய்க' என்று ஏவும் உரிமையும் உனக்கு உண்டு. என்னும் நான் சொல்வதைக் கேள். துன்பம் இல்லாவிட்டால் இன்பமும் ஏது? பிரிவிற்குப் பின்வரும் சந்திப்பு பேரானந்தம் தரும். ஆகவே இப்பொழுது இடையில் உண்டாகும் பிரிவெண்ணிக் கலங்கிடாதே. நாங்கள் இதுகாறும் உடன்பிறந்தவர் நால்வராக இருந்தோம். இனி உன்னையும் சேர்த்து தசரதகுமாரர்கள் ஐவர் ஆனோம். காட்டிலே எனக்குத் தொண்டு செய்ய இலக்குவன் உடன் வருகின்றான். அப்படியிருக்க எனக்கு என்ன துன்பம் உண்டாகும்? இங்கே உன்னை எண்ணி வாழும் ஐந்து லட்சம் வேடுவர்களைக் காக்க நீ இருந்தாக வேண்டும். அயோத்தி மக்களைக் காக்க தம்பி பரதன் இருக்கின்றான். அதேபோல் இங்குள்ள என் மக்களைக் காக்கும் கடமையும் என்தம்பி உனக்கு இருக்கிறது. மீண்டும் நான் அயோத்தி திரும்பும் சமயத்தில் அவசியம் உன் இருப்பிடம் வருவேன். சொல் தவறமாட்டேன்''.

'அன்னவன் உரைகேளா அமலனும் உரைநேர்வான்
என்னுயிர் அனையாய்நீ இளவலும் இளையன் இந்
நன்னுதல் அவள்நின்கேள் நளிர்கடல் நிலமெல்லாம்
உன்னுடை யதுநானுன் தொழில்உரிமையினுள்ளேன்'

''துன்புள தென்ன் அன்றோ சுகமுளதுஅதுவன்றிப்
பின்புள திடைமன்னும் பிரிவுளதெனவுன்னேல்
முன்புளம் ஒருநால்வேம் முடிவுளதெனவுன்னா
அன்புள இனி நாமோர் ஐவர்கள் உளரானோம்''

''படருற உளன்உம்பி கானுறை பகலெல்லாம்
இடருறு பகையா? போய் யானென உரியாய் நீ
சுடருறு வடிவேலாய் சொன்முறை கடவேன்யான்
வடதிசை வருப் அந்நாள் நின்னுழைவருகின்றேன்''

''அங்குள கிளைகாவற்கு அமைதியின் உளன்தம்பி
இங்குள கிளைகாவற்கு யாருளர் இசையாய் நீ?
உன்கிளை எனதன்றோ உறுதுயர் உறலாமோ?
என்கிளை இதுகாஎன் ஏவலின் இனிதென்றான்''.

ஆழ்வார்கள் குகப்பெருமாள் என்று குகனைப் போற்றித் துதிக்கும் வண்ணம் ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் என்றெல்லாம் என்னாது குகனைத் தம்

மூன்றாம் அட்டைப் படவிளக்கம்

தெய்வச் சேக்கிழார் திருநாள் விழா வழக்கம்போல் இவ்வாண்டும் குன்றத்தூரில் அறநிலையத்துறை கொண்டாடும் அரசு விழாவாக 22-5-90 அன்று மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. அறநிலையத்துறையின் அரசுச் செயலாளர் திருமிகு **ஆர். சண்முக சிகாமணி** ஐ.ஏ.எஸ். அவர்கள் இவ்விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்கள்.

தொண்டைமண்டல ஆதீனம் தவத்திரு ஞானப் பிரகாச தேசிகப் பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் ஆசியுரை வழங்க, திருப்பெரும்புதூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஏ. கோதண்டம் அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்க திருத்தொண்டர் புராணத்தின் சிறப்புகளை விவரித்து டாக்டர் இரா. செல்வகணபதி, டாக்டர் தி.இராசகோபாலன், ''திருக்கோயில்'' இதழாசிரியர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், திருமதி ஜெயகுமாரி பாஸ்கரன், கோ. சண்முகம் ஆகியோர் சிறப்புரை ஆற்றினர்.

அறநிலையத்துறையின் இணை ஆணையாளர் திரு ந. சுவாமிநாதன் பி.ஏ.பி.டி. பி.எல்., சென்னை துணை ஆணையாளர் திரு. கு. சிதம்பரம் பி.ஏ., காஞ்சிபுரம் உதவி ஆணையாளர் திரு ப. ராஜா பி.எஸ்.ஸி. பி.எல். வட நாகேஸ்வரம் ஆலய நிர்வாக அறங்காவலர் திரு. கே. குப்புசாமி மற்றும் கலைமாமணி தருமபுரம் சாமிநாதன், கலைமாமணி லால்குடி சுவாமிநாதன் உள்ளிட்ட பலரும் இவ்விழாவில் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்தனர்.

குன்றத்தூர் அருள்மிகு சேக்கிழார் சுவாமி ஆலய நிர்வாக அதிகாரி திரு. சுப்பிரமணி அவர்கள் விழா ஏற்பாடுகளைச் சிறப்புறச் செய்திருந்தார்.

தம்பியாக ஏற்றருள் புரிந்த இராமபிரானின் அருள் உள்ளத்தை எவ்வளவு போற்றினாலும் தகும். ''முன்புளம் ஒரு நால்வேம்... இனி நாமோர் ஐவர்கள் உளரானோம்'' என்றருள் புரிந்த இராமபிரானின் பேரருள் திருவுள்ளம் வியந்து குகனும் மேற்கொண்டு எதுவும் கூற இயலாமல் கைகூப்பி வணங்குகிறான். இராமரின் திருவுளப் பாங்கின் வண்ணமே அவர்தம் கட்டளையைக் கடக்கமாட்டாதவனாய், அதே நேரத்தில் இராமருடைய பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் இயலாதவனாய், கண்கள் நீரை அருவியெனக் கொட்ட தன் அன்புறவாகிய அம்மூவரிடமும் பிரியா விடைபெற்று ஓடத்தை மீண்டும் கங்கையின் வடகரையை நோக்கிச் செலுத்துகிறான் குகன். இராமபிரானும் அணியிழை மயிலான சீதையும், தம்பி இலக்குவனும் அடர்ந்த கானகத்தை நோக்கிய தம் தனிப் பயணத்தைத் தொடர்கிறார்கள்.

(தொடரும்)

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை-600034.
ஆசிரியர் : கவிஞர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.,

சேக்கிழார் விழா

சேக்கிழார் விழா

சேக்கிழார் விழா

பதிவு எண். எம் 7039

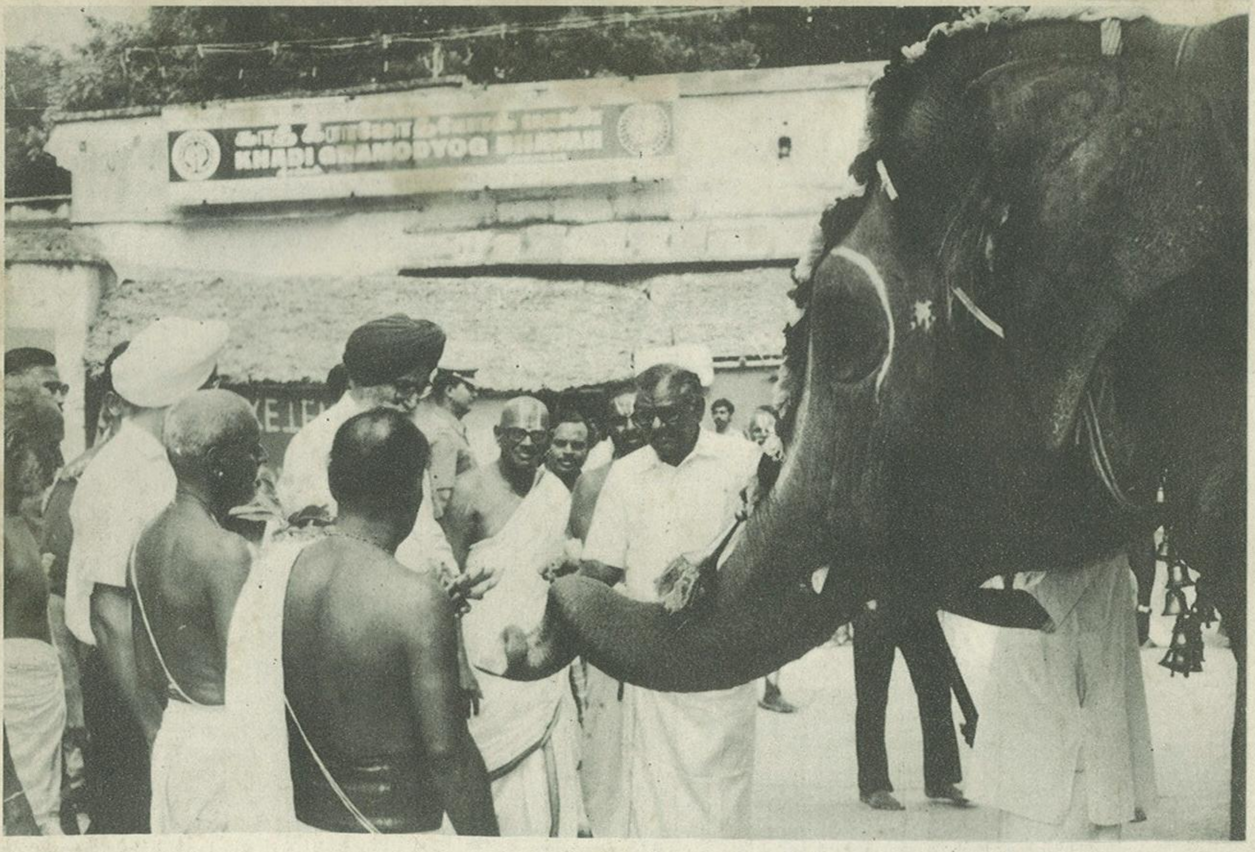

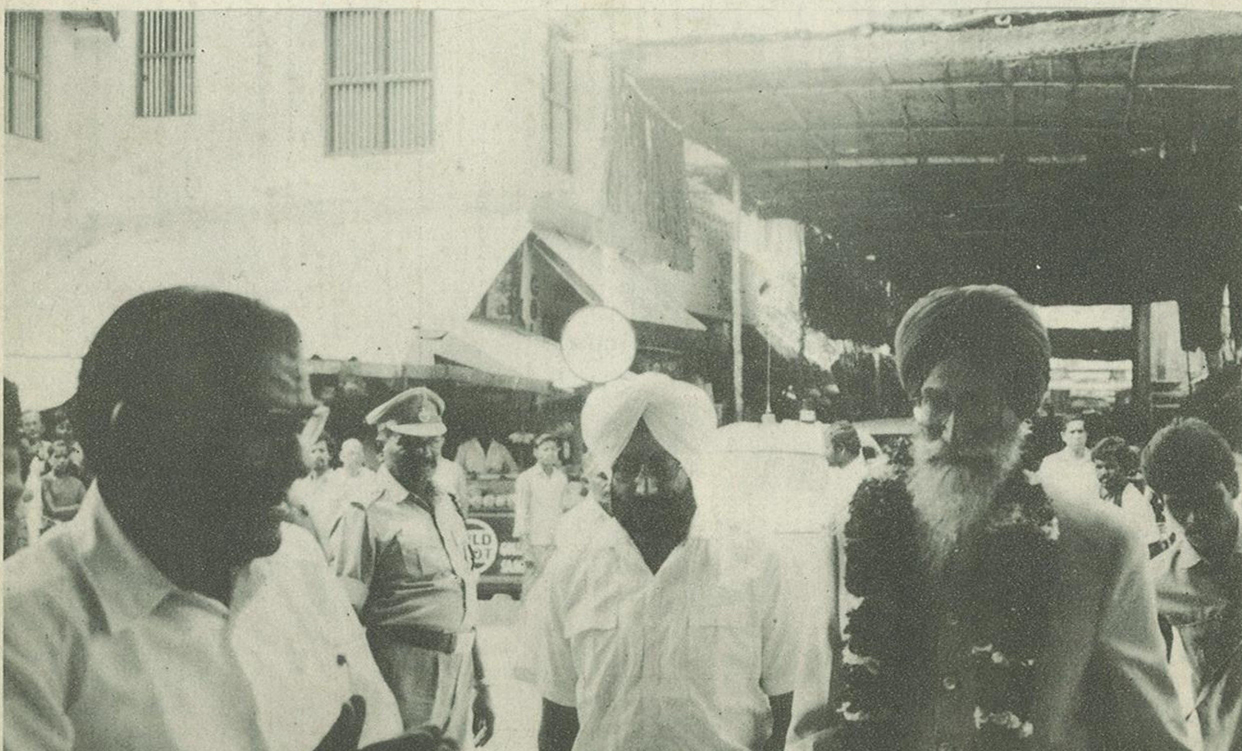

மேதகு தமிழக ஆளுநர் சுர்ஜித்சிங் பர்னாலா அவர்கள் திருவரங்கம் அருள்மிகு அரங்கநாதர் ஆலயத்திற்கு வருகை புரிந்தார்கள். ஆலயத் துணை ஆணையாளர் திரு இராதா கிருட்டிணன் அவர்கள் மேதகு ஆளுநர் அவர்களை வரவேற்றார்.